

Aleksandar Bačko

Deacon Hadži Nenad M. Jovanović

OBRENOVIĆ
(TEODORVIĆ - OBRENOVIĆ)
-EXTINCT SERBIAN DYNASTY-

Editor

Presbyter Nemanja S. Mrđenović

Published by Authors

Belgrade 2016.

Александар Бачко

Ђакон Хаџи Ненад М. Јовановић

ОБРЕНОВИЋИ
(ТЕОДОРОВИЋИ - ОБРЕНОВИЋИ)
-ИЗУМРЛА СРПСКА ДИНАСТИЈА-

Уредник

Протонамесник Немања С. Мрђеновић

Издање аутора

Београд 2016.

Обреновићи (Теодоровићи - Обреновићи) – изумрла српска
династија

Аутори

Александар Бачко
Ђакон Хаџи Ненад М. Јовановић

Уредник

Протонамесник Немања С. Мрђеновић

Аутор корица

Катарина Бачко

Коректор

Драгана Бачко

Издање аутора

Сва права задржавају аутори

ISBN 978-86-912425-7-2

*Вођени идејом легитимне монархије
Аутори посвећују овај рад
Његовом Краљевском Височанству
Принцу Престолонаследнику
Александру II Карађорђевићу*

УВОД

У претходном периоду били смо сведоци необичне појаве – наводном „поновном успостављању“ једне нестале српске династије и појави неких нових „претендата“ на српски престо.

Ова појава, сама по себи, не би била вредна помена, да ови „претенденти“, односно самозванци, својим безобзирним и непрестаним деловањем нису успели да доведу у заблуду поједине припаднике легитимних краљевских кућа, зарад сопствених интереса.

Ови самозванци често добијају „подршку“ других самозваних претендата којих, на жалост, има по целом свету. Поред пружања међусобне подршке на својим интернет презентацијама и друштвеним мрежама, самозванци често међу собом размењују некакве измишљене „титуле“ и „ордене“.

Због тога сматрамо, да је неопходно да се на овом месту јасно и недвосмислено одредимо према циљевима ових самозванаца. Они ни на који начин не припадају краљевском (принчевском), па чак ни племићком друштвеном слоју, нити су тим сталежима припадали њихови преци.

Вреди поменути, да циљ овог текста није приказивање свих потомака по мушкој и по женској линији династије Теодоровић – Обреновић (потомке књаза Милоша, господара Јована и господара Јеврема).

Легитимно династичко мушко потомство ове куће је нестало 1903. године, а остали су потомци по женским и ванбрачним линијама.

Није чак ни узето у разматање, да се на овом месту изнесе преглед свих породица и појединаца, који су по различитим линијама сродни са овом несталом династијом. Тако нешто је практично немогуће, због веома великог броја фамилија, које никада нису биле племићке, а које су у некаквом далеком сродству са овом краљевском, односно књажевском кућом.

На овом месту ћемо се осврнути и на пар детаља везаних за сам текст који следи. Наиме, као презиме браће: Милоша, Јована и Јеврема, као и презиме других чланова династије, користили смо облик „Теодоровић - Обреновић“, који се јавља у појединим историјским изворима. За овај облик смо се одлучили из два разлога.¹

Први разлог је тај, што се ради о пуном презимену књаза Милоша и његове браће, формираном по личном имену њиховог оца (што је тада био обичај), уз које је Милош накнадно додао презиме Обреновић, по полубрату по мајци, Милану Обреновићу.

Други разлог коришћења облика презимена „Теодоровић - Обреновић“ је тај, што се на овај начин у тексту лакше прави разлика између чланова династије

¹ Андрија Веселиновић, Радош Љушић, Српске династије, Београд 2008, 180.

(Теодоровића - Обреновића) и њихових сродника по женској линији (Обреновића).

Титула Милоша и његових наследника, владара Србије, у тексту који следи презентована је најчешће у облику „књаз“. Ово је учињено, да би се та титула лакше разликовала од термина „кнез“, који је у Србији у првом реду употребљаван за сеоског или обласног старешину.

Такође напомињемо, да у тексту нећемо наводити имена самозванаца (нелегитимних „претендата на српски престо“), као ни имена оних, чије су ничим заслужено поверење стекли на различите начине.

То чинимо у првом реду, да бисмо заштитили оне, који су услед недостатка прецизних информација, или из других узрока, поверовали у то, да су ови самозванци заиста чланови легитимне „династије“, односно „принчеви“. Само ћемо напоменути то, да међу онима, који су доведени у заблуду, има и чланова појединих легитимних краљевских кућа из различитих земаља.

ПОРЕКЛО ПОРОДИЦЕ ТЕОДОРОВИЋ - ОБРЕНОВИЋ ПО ПРАВОЈ МУШКОЈ ЛИНИЈИ

Најдаље поуздано утврђено порекло фамилије Теодоровић - Обреновић, по правој мушкој линији, је из племена Братоножићи у Црногорским Брдима, североисточно од Подгорице. Ово предање је забележено како међу сродницима књаза Милоша Теодоровића – Обреновића, који су живели у пожешком крају, тако и у самом племену Братоножићи.²

Наиме, међу Братоножићима је очувано „опште познато предање“, да из њиховог племена води порекло породица књаза Милоша Теодоровића – Обреновића. Према том предању, они представљају огранак братоножићког братства Прогоновића.³

Прогоновићи се убрајају у групу међусобно сродних братстава, који чине већину у племену Братоножићима. Називају их и Клопоћани, по њиховој матици, у братоножићком насељу Клопот. Према предању, воде

² Љубомир Павловић, Ужичка Црна Гора, Српска краљевска академија, Српски етнографски зборник 34, Насеља и порекло становништва 19, Београд 1925. (у даљем тексту: Павловић, Ужичка...), 91; Јован Ердељановић, Братоножићи, Српска краљевска академија, Српски етнографски зборник 12, Насеља српских земаља 6, Београд 1909. (у даљем тексту: Ердељановић, Братоножићи), 503 - 504.

³ Ердељановић, Братоножићи, 503 - 504.

порекло од Прога (Прогона) Вучетина, који је имао три сина: Раслава, Дармана и Ђуку.⁴

Чланови овог братства су раније, као и други њихови сродници у Братоножићима, славили Светог Николу. Међутим, касније су за крсну славу узели Светог Јована Крститеља (20. јануара по новом календару, односно 7. јануара по старом). Тај празник је раније био прислава братоножићких породица. По договору су га за крсну славу узели само Прогоновићи, да би се могли међусобно посећивати за славу са својим даљим сродницима. Међутим, једне године их је снег затрпао за овај празник, када су носили вино за славу из Подгорице. Због тога су замолили владику и он им је одобрио, да почну славити Светог Јована Јесењег (Зачеће Светог Јована Претече и Крститеља – 23. септембра по старом, односно 6. октобра по новом календару).⁵

Други детаљи везани за порекло ове фамилије од братоножићких Прогоновића нису у потпуности разјашњени. Према једној верзији предања забележеног у том племену, Теодоровићи – Обреновићи потичу од Радоја, сина Томаша Јанкова Прогоновића. Он је наводно прешао из Клопота у Братоножићима у недалеки Брскут, где је убио једног мештанина. Због тога је пребегао у Бјело Поље или у Беране, где је „убио Турчина“. По једној верзији тог предања, Радоје је и сам ту погинуо, док је, по другој варијанти, умро на путу за Србију.⁶

⁴ Ердељановић, Братоножићи, 503.

⁵ Ердељановић, Братоножићи, 507 - 508.

⁶ Ердељановић, Братоножићи, 503 - 504.

Није утемељен део овог предања, у ком се тврди, да је у Србију стигла Радојева удовица, са три њихова сина, која су се звала: Милош, Јеврем и Јован (каснији српски књаз и његова рођена браћа). На том месту традиција несумњиво меша догађаје везане за старије претке, са дешавањима из времена њихових потомака. Поменути Радоје Прогоновић живео је крајем 17, или почетком 18. века, док су књаз Милош и његова браћа били рођени крајем 18. века.⁷

Вреди поменути, да је у племену Бањани у Црногорској Херцеговини (између Никшића и Билеће, на самој данашњој црногорско – херцеговачкој граници), забележено предање, да су преци Теодоровића – Обреновића досељени одатле у Србију.⁸

Према тој традицији, књаз Милош води порекло од братства Копривица из истоименог насеља у Бањанима. Даље се тврди у том предању, да је „деда кнеза Милоша додигао... у Србију“ и да је овај српски владар „звао Благоја Копривицу рођаком“. Ово предање није утемељено, барем у оном делу, који се односи на порекло праве мушке линије породице Теодоровић – Обреновић. Оно нема никакву потпору у добро очуваним традицијама сродника ове породице у пожешком крају.⁹

⁷ Ердељановић, Братаножићи, 503 - 504.

⁸ Светозар Томић, Бањани, Српска академија наука и уметности, Српски етнографски зборник 59, Насеља и порекло становништва 31, Београд 1949. (у даљем тексту: Томић, Бањани), 361.

⁹ Томић, Бањани, 361.

Из Братоножића је у пожешки крај, од предака породице Теодоровић - Обреновић, заправо први био досељен свештеник Милош. По њему се целокупан овај род назива Милошевићи. Он је дошао са бројном фамилијом.¹⁰

Свештеник Милош се настанио у Рошцима (у Овчарско – Кабларској клисури), највероватније крајем 17. века. Дошао је „по позиву неког свог сродника калуђера у кабларским манастирима“. Није остало упамћено, како се звао тај његов сродник, али према традицији, био је свештеников стриц. У Рошцима се до данас одржало потомство другог члана овог рода, под презименом Чвркић (видети опис те породице).¹¹

Свештеника Милоша је наведени калуђер „отпратио... у Горњу Добрињу да тамо попује“. У Добрињу је дошао сам, а прву кућу је засновао „на брду, где су сада Достанића куће, па се иста премештала, тако да је час припадала овом селу (Горњој Добрињи), час опет Средњој Добрињи“.¹²

Поп Милош је добио три сина: Михаила, Гаврила и Ђуку. По његовом личном имену, цео род је назван Милошевићи, али су у Горњој Добрињи „познатији као Ђукићи“. Крсна слава овог рода, односно његових огранака,

¹⁰ Павловић, Ужичка..., 91; Милан Ђ. Милићевић, Поменик знаменитих људи у српског народа новијега доба, Београд 1888. (у даљем тексту: Милићевић, Поменик), 472.

¹¹ Павловић, Ужичка..., 91, 104.

¹² Павловић, Ужичка..., 91, 104.

је Свети Никола. Исту крсну славу је славила и нестала династија Теодоровић – Обреновић.¹³

Поменути Михаило, Милошев син, такође је био свештеник. Он је имао синове Петра и Теодора. Петар је наследио очево занимање. Он је имао само једну ћерку, која се удала у Чачак. Умро је 1804. године и сахрањен је код цркве Добрињи.¹⁴

Други син свештеника Михаила, Теодор (Теша), био је отац српског књаза Милоша Теодоровића – Обреновића. Он је по занимању био земљорадник. Када се оделио од свог брата Петра, прешао је у суседно насеље, Средњу Добрињу. Имао је синове: Радомира, Радисава, Радоњу, (књаза Србије) Милоша, (господара) Јеврема и (господара) Јована.¹⁵

¹³ Имена свечара, ова књига важи само за Београд за 1895. годину, издање штампарије Петра К. Танасковића, Београд 1895. (репринт издање), 3; Павловић, Ужичка..., 91 – 92; Милићевић, Поменик, 472.

¹⁴ Павловић, Ужичка..., 91 - 92.

¹⁵ Милан Ђ. Милићевић, Кнежевина Србија (I), Београд 1876. (у даљем тексту: Милићевић, Кнежевина Србија 1), 324; Павловић, Ужичка..., 91 – 92; Вук Стефановић Караџић, Милош Обреновић књаз Србији, Будим 1828. (у даљем тексту: Караџић), 43 – 44; Драгослав Страњаковић, Кнез Милош Обреновић, 1936. (у даљем тексту: Страњаковић), 8; Бартоломео Силвестар Куниберт, Српски устанак и прва владавина Милоша Обреновића 1804 - 1850, Београд 1901. (у даљем тексту: Куниберт), 46; Константин Н. Ненадовић, Живот и дела великог Ђорђа Петровића Кара-Ђорђа, врховног војводе, ослободиоца и владара Србије и живот његови војвода и јунака, Београд 1884. (у даљем тексту: Ненадовић), 241; Дејан Николић, Сви владари Србије, Народна библиотека „Ресавска школа“, Деспотовац 1996, 202.

Од Радисава (Радосава), сина Теодоровог, а полубрата књаза Милоша по оцу, формирали су се Радосављевићи у Средњој Добрињи. Радоњино потомство је изумрло. Радомир, трећи полубрат књаза Милоша по оцу, има потомство, које живи у селу Лорет, у Овчарско – Кабларској клисури. Његови потомци се презивају Благојевић.¹⁶

Гаврило, син попа Михаила, по занимању је био трговац. Имао је три сина: Теофана, Арсенија и Танаска. Теофан је био трговац, а упамћено је, да је био „немирне нарави“. Прешао је у „Турски Бечеј“ (Нови Бечеј) у Банату, где је од њега остало потомство.¹⁷

Потомство поменутог Арсенија, сина трговца Гаврила Милошевића и данас живи у Горњој Добрињи. По личном имену свог претка, чланови ове фамилије презивају се Арсић. Њихова крсна слава је Никољдан. Куће ове породице су биле лоциране у делу села („џемату“), који се зове Узуновићи.¹⁸

Танасковићи су потомци по мушкој линији Танаска, поменутог сина трговца Гаврила Милошевића. Они су прешли из Горње Добриње у недалеко село Мађер. Више речи о овој фамилији биће у наставку текста.¹⁹

¹⁶ Павловић, Ужичка..., 90 - 92.

¹⁷ Милићевић, Поменик, 472; Павловић, Ужичка..., 91 – 92.

¹⁸ Павловић, Ужичка..., 91 – 92.

¹⁹ Павловић, Ужичка..., 91 – 92.

Ђука, поменути син попа Милоша, оставио је три сина. У питању су били: Филип, Радован и поп Јован (касније је наследио парохију од свештеника Петра). Од њих су се формирали најбројнији огранци рода Милошевића у Горњој Добрињи: Јевђенијевићи, Грујићи, Радовановићи, Поповићи и Достанићи.²⁰

Као што се може видети из наведених података, Милошевићи су стари свештенички род у Горњој Добрињи. Његови чланови су још у периоду после Првог светског рата били пароси у овом месту. Милошевићи су један од најбројнијих тамошњих родова. Двдесетих година 20. века бројали су укупно 27 домаћинстава.²¹

²⁰ Павловић, Ужичка..., 91 – 92.

²¹ Павловић, Ужичка..., 91 – 92.

ПОРЕКЛО ПОРОДИЦЕ
ТЕОДОРОВИЋ – ОБРЕНОВИЋ
ПО ПОЈЕДИНИМ
ЖЕНСКИМ ЛИНИЈАМА

Порекло српског књаза Милоша, односно породице Теодоровић – Обреновић, наравно, није могуће испитати по свим женским, односно „мешовитим“ (женско - мушким) линијама. То је узроковано чињеницом, да што се иде даље у прошлост, појављује се све већи број предака по различитим линијама, односно породица, од којих испитивана особа потиче.

Због тога ћемо се на овом месту фокусирати само на неколико породица, од којих су били преци фамилије Теодоровић – Обреновић по различитим женским, односно „мешовитим“ линијама.

За разлику од Милошевог оца, чија је старина позната, порекло породице мајке овог владара, Баба Вишње, није са сигурношћу утврђено. Наиме, постоји више теорија око тога, од које је фамилије она била родом. О тим теоријама већ је било речи у литератури, а на овом месту ћемо се само укратко осврнути на проблематику Баба Вишњиног порекла.²²

²² Миленко С. Филиповић, Таково, Српска академија наука, Српски етнографски зборник 75, Насеља и порекло становништва 37, Београд 1960. (у даљем тексту: Филиповић, Таково), 257; Радомир М. Илић, О Љубићким селима, Српска краљевска академија, Српски етнографски зборник 5, Насеља српских земаља 2, Београд 1903. (у даљем тексту: Р. Илић), 54; Александар Бачко, Драгиша Максимовић, Родови који славе

Једна од две основне теорије базира се на предању, забележеном у Брусници у таковском крају, месту где је живела за време свог првог брака са Обреном Мартиновићем. Према тој традицији, Баба Вишња је родом била од брусничке породице Марјановић. Ова породица представља потомство Марјана (Маријана), који је из недалеких Врнчана прешао у Брусницу.²³

Узрок Марјановог пресељења лежи у чињеници, да је у Врнчанима ставио маст у јело муслиману („Турчину“). То је било примећено, па је Марјан због тога морао бежати из Врнчана. Сматра се, да су Марјановићи и њихови сродници „давном старином... можда из Херцеговине“. Када је дошао у Брусницу, Маријан се настанио на тамошњем локалитету Врелу. То место је у време његовог досељавања било у потпуности ненасељено и обрасло шумом. Морао је крчити, да би се населио.²⁴

Друго предање, забележено у Доњој Трепчи (Љубићка села, источно од Чачка), говори, да је Баба Вишња била родом од фамилије Урошевић из тог насеља. У питању је једна од најстаријих породица у Доњој Трепчи. Преци су јој се доселили из сјеничког краја. Прво су се настанили „негде код Муртенице“, па су онда прешли у Доњу Трепчу.²⁵

Светог Тому – генетичка и етнографска истраживања, Зборник за српску етнографију и историју, књига 5, Београд 2010. (у даљем тексту: Бачко, Максимовић), 155 – 156, 231 – 233; Караџић, 43 – 44; Куниберт, 46.

²³ Филиповић, Таково, 257.

²⁴ Филиповић, Таково, 257.

²⁵ Р. Илић, 54.

Први се од овог рода доселио предак, чије је лично име било Вулић. Он је дошао на прелазу из 17. у 18. век. Имао је сина Уроша, чији су синови били: Мијаило, Гаврило, Радован и Сава. Од њих се разгранала бројна фамилија Урошевића у Доњој Трепчи.²⁶

На надгробном споменику Димитрија Урошевића, који је преминуо и сахрањен у Брусници, 26. децембра 1821. године, забележено је, да је он био „ујак господара Милана“ (Обреновића). По овом натпису, може се закључити, да је Димитрије био брат Баба Вишње. Није, међутим, поуздано утврђено, да ли се ради о њеном рођеном брату, полубрату, или можда о даљем брату (од ујака, тетке, или стрица).²⁷

Димитријево презиме име у прилог предања Урошевића из Доње Трепче, а место живљења (смрти) у прилог предања Марјановића из Бруснице. У то време су се веома често мењала и презимена (формирана су најчешће по очевом имену) и места боравка.²⁸

Штавише, постоји могућност да су обе ове традиције тачне, односно, да је Баба Вишња била пореклом по оцу од једне, а пореклом по мајци од друге наведене фамилије. Детаљније разматрање о пореклу Баба Вишње

²⁶ Р. Илић, 54.

²⁷ Бачко, Максимовић, 231 - 233; Сениша Дилпарић, Вишња, родоначелник династије Обреновић, Зборник радова Народног музеја 22 – 23, Чачак 1992/93. (у даљем тексту: Дилпарић), 97 – 102.

²⁸ Филиповић, Таково, 257; Бачко, Максимовић, 231 - 233; Дилпарић, 97 – 102; Р. Илић, 54.

превазилази оквире овог рада и свакако ће бити предмет неког новог истраживања.²⁹

Први Баба Вишњин муж био је Обрен Мартиновић, родом из Бруснице. Са њим је имала синове Јакова Обреновића и Милана Обреновића, као и ћерку Стану, која се удала за Саву „Јашића“ из Добриње (видети описе породица: Обреновић, Јаковљевић и Тошић - Јешић). Вишњин први муж умро је око 1780. године. Обренова и Вишњина деца, као што је тада махом био обичај, носила су презиме формирано по очевом личном имену - Обреновић.³⁰

Вишња се касније удала за Теодора Михаиловића из Средње Добриње (видети одељак о пореклу породице Теодоровић – Обреновић по мушкој линији). Са њим је имала синове: Милоша (рођеног 1780. године), Јована (рођеног 1786) и Јеврема (рођеног 1790. године).³¹

²⁹ Бачко, Максимовић, 231 - 233; Дилпарић, 97 – 102; Филиповић, Таково, 257; Р. Илић, 54.

³⁰ Династије и владари јужнословенских народа, Интервју, специјално издање, бр. 12, Београд 16. јун 1989. (у даљем тексту: Династије...), 86, 90; Дилпарић, 97 – 102; Ђорђе Гроздановић, Описаније живота његове светлости владајућег књаза србског Милоша Т. Обреновића Првог, Београд 1859. (у даљем тексту: Гроздановић), 7; Јован Ћетковић, Карађорђе и Милош 1804 - 1830, Војноиздавачки завод ЈНА „Војно дело“, Београд 1960, 298; Ненадовић, 241; Поменик, 466; Вукашин Станисављевић, Српска национална револуција у казивањима Вука Стефановића Караџића, Горњи Милановац 1987. (у даљем тексту: Станисављевић), 75.

³¹ Династије..., 86, 90; Дилпарић, 97 – 102; Гроздановић, 7.

Њих тројица су се првобитно по очевом личном имену презивали Теодоровић. Касније је Милош, због свог утицајног полубрата по мајци, Милана Обреновића, додао презиме Обреновић. Исто су учинила и његова браћа Јеврем и Јован. Рођена браћа: Милош, Јеврем и Јован постали су касније родоначелници српске династије Теодоровић – Обреновић.³²

Баба Вишња, преткиња српске династије Теодоровић - Обреновић, сахрањена је у манастиру Враћевшници под шумадијском планином Рудник. Њен гроб са натписом и данас се тамо налази.³³

³² Династије..., 86, 90; Дилпарић, 97 - 102.

³³ Дилпарић, 97 – 102.

ПОТОМСТВО КЊАЗА МИЛОША ПО МУШКОЈ ЛИНИЈИ

Књаз Србије Милош Теодоровић – Обреновић имао је са својом супругом Љубицом рођеном Вукомановић више деце, међу којом су били синови: владари Србије Милан Обреновић (рођен 7. октобра 1818. у Крагујевцу, преминуо 9. јула 1839. у Београду) и Михаило (рођен 4. септембра 1822. у Крагујевцу, убијен 10. јуна 1868. у Топчидеру), као и син непознатог имена (рођен 27. јуна 1830, а умро одмах по рођењу).³⁴

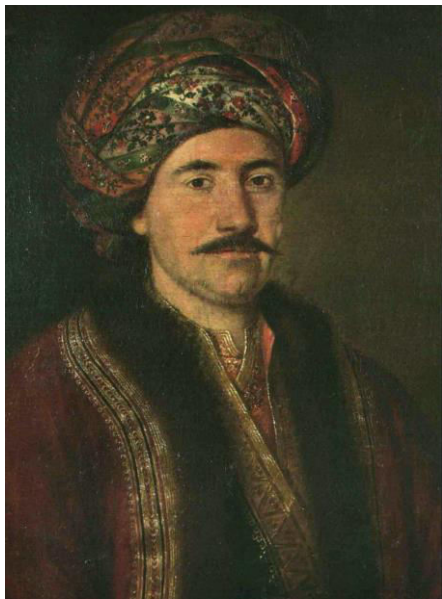
Сматра се, да је син књаза Милоша Теодоровића – Обреновића био и Тодор, који је умро као дете. Он је био сахрањен у манастиру Раковица.³⁵

Милош је имао и извесан број ванбрачне деце. На овом месту ћемо поменути Гаврила, кога је добио са Јеленком (такозваном „Малом Госпођом“). Гаврило је умро млад. Сахрањен је у манастиру Враћевшница.³⁶

³⁴ Милићевић, Кнежевина Србија 1, 30; Династије..., 89 – 91; Куниберт, 667, 714 – 715; Милићевић, Поменик, 470.

³⁵ Милићевић, Кнежевина Србија 1, 332.

³⁶ Радосав Марковић, Књажевска канцеларија, Књига друга, Крагујевачка Нахија 1815 – 1839, Свеска прва 1815 – 1827, Државна архива Н.Р. Србије, Грађа, Књига V, Свеска 1, Београд 1954, 444, 451, 456; Данило Вуловић, Књажевска канцеларија, Нахија Пожешка 1815 – 1839, Државна архива Н. Р. Србије, Грађа, Књига III, Београд 1953, 203, 363, 395; Милићевић, Кнежевина Србија 1, 332.

Књаз Милош Теодоровић – Обреновић.

Ни један од Милошевих и Љубичиних синова није оставио брачно потомство. Књаз Михаило је био у несрећном браку са мађарском грофицом Јулијом Хуњади, са којом није имао деце.³⁷

Михаило је са Маријом Бергхауз имао ванбрачног сина Велимира – Вилхелма Михаила Теодоровића, који је био рођен у мају 1849. године. Забележена су мишљења, да је књаз можда планирао да га „призна и озакони“ када

³⁷ Милан Јовановић - Стојимировић, Силуете старог Београда, књига прва, Библиотека баштина, 26, Просвета, Београд 1987. (у даљем тексту: Јовановић – Стојимировић 1), 208; Династије..., 90 – 91, 93; Куниберт, 667.

постане пунолетан, али је топчидерски атентат нарушио те планове.³⁸

Велимир је после очеве смрти наследио спахилук Негоје у Влашкој. Умро је без потомства у Минхену, 1899. године. Своје велико имање, у вредности 100 000 дуката оставио је српском народу за просветне циљеве, у виду задужбине „Велимиријанум“.³⁹

Можда је син књаза Михаила био и смедеревски трговац, који се такође звао Михаило, а презивао се Теодоровић.⁴⁰

Смрћу српског владара Михаила Теодоровића - Обреновића је, дакле, био угашен директни легитимни Милошев огранак ове српске династије.⁴¹

³⁸ Коста Н. Христић, Записи старог Београђанина, Библиотека баштина 6, Просвета, Београд 1983, 147 - 148; Живети у Београду, Документа Управе града Београда, књига 4, 1868 – 1878, Историјски архив Београда, Београд 2006. (у даљем тексту: Живети у Београду 4), 131; Јовановић – Стојимировић 1, 208, 222 – 225; Душан Баранин, Милан Обреновић краљ Србије, Београд 1977. (у даљем тексту: Баранин), 171.

³⁹ Живети у Београду 4, 131; Јовановић – Стојимировић 1, 208, 222 - 225.

⁴⁰ Јовановић – Стојимировић 1, 222.

⁴¹ Јовановић – Стојимировић 1, 222.

ПОТОМСТВО КЊАЗА МИЛОША ПО ЖЕНСКОЈ ЛИНИЈИ

Милош и његова супруга Љубица имали су и неколико ћерки. Зрелост су доживеле две – Петрија (Брусница 24. јул 1808 – после 1866) и Савка (односно Јелисавета, рођена у Шаранима 16. марта 1814, преминула 23. септембра 1848. године).⁴²

Сматра се, да је ћерка књаза Милоша Теодоровића – Обреновића била и Марија, која је умрла као дете и сахрањена у манастиру Враћевшница.⁴³

Бајићи од Варадије

Поменута Милошева ћерка Петрија (Перка) је 25. маја 1824. године постала супруга Теодора Бајића. Он је био један од познатих земунских трговаца и пивара, а касније је постао земљопоседник, односно спахија од Варадије (код Вршца) и стекао племићку титулу. Са Теодором Бајићем је Петрија имала четворо деце: Лазара, Милоша (1822 - 1897), Танасију (Нашу) и Јеврема.⁴⁴

⁴² Рајко Л. Веселиновић, Грађа за историју Београда од 1806. до 1867, књига I, Музеј града Београда, Грађа за историју Београда, Београд 1965. (у даљем тексту: Р. Веселиновић), 106, 131; Династије..., 90 – 91.

⁴³ Милићевић, Кнежевина Србија 1, 332.

⁴⁴ Р. Веселиновић, 130 – 131; Душан Ј. Поповић, О Цинцарима, прилози питању постанка нашег грађанског друштва, Београд 1937. (у даљем тексту: Поповић, О Цинцарима), 175, 321 – 322, 478; Династије..., 90 – 91; Милан Ђ. Милићевић, Додатак поменику од 1888, Слово љубве,

Бајићи су српска породица цинцарског порекла. Јављају се и под презименом Хаџи – Бајић. Теодоров отац Јанко Бајић досељен је из Блага у Македонији у Сремску Митровицу, током 1769. године. Касније су (Хаџи) Бајићи прешли у Земун. Јанкова супруга, Роксанда рођена Глигорић, такође је била родом из Македоније. Секундарно презиме ове породице, по свему судећи, било је Црвенковић. Чланови ове фамилије славе Светог Марка.⁴⁵

Јанко Бајић имао је синове: Тодора, Диму, Дуцу (Луку), Павла и Николу (помиње се 1785). Од ове браће су се развила целокупна породица тамошњих Бајића. Јанко је стекао мађарско племство 1791. године. Теодор Бајић добио је аустријско племство 1857. године. Његов син Милош постао је аустријски барон, током 1881 - 1882. године. Милош је стекао угарски баронат 1891. године, по основу одликовања Орденом гвоздене круне II степена од стране цара Фрање Јосифа I. Био је велики добротвор српске просвете. Преминуо је 31. јула 1897. године.⁴⁶

Библиотека фототипских издања, Београд 1979. (у даљем тексту: Милићевић, Додатак поменику), 13.

⁴⁵ Р. Веселиновић, 131; Поповић, О Цинцарима, 175, 321 – 322; Грађа из земунских архива за историју Првог српског устанка, књига II, 1809, Извори за историју Првог српског устанка, Издање Историјског архива Београда, Београд 1961. (у даљем тексту: Грађа из земунских архива 2), 18 – 19, 44, 326, 405; Прибислав Б. Маринковић, Великани, знамените личности цинцарског порекла у историји Срба, Београд 2005. (у даљем тексту: Маринковић, Великани), 9.

⁴⁶ Р. Веселиновић, 131; Поповић, О Цинцарима, 267, 321 – 322; Танасије Ж, Илић, Београд и Србија у документима Земунског магистрата од 1739. до 1804. године, књига I, 1739 – 1788, Извори за историју Београда и Србије у XVIII веку, Издање Историјског архива Београда, Београд 1973, 587; Грађа

Са Теодором (Тодором) Бајићем, зетом књаза Милоша, „у блиском сродству“ био је Гуша Н. Боди (1810 - 1875). У питању је био један од најпознатијих београдских трговаца тог времена. Боди је био цинцарског порекла, а рођен је у Блацу у Македонији.⁴⁷

Николићи од Рудне

Милошева ћерка Савка (Јелисавета) венчала се 3. октобра 1831. године за барона Јована Николића од Рудне. Он је био члан српске земљопоседничке (спахијске) породице из насеља Рудна у румунском делу Баната. Јован је био усвојени син барона Јована Николића од Рудне (старијег), а рођен је као Јован Белчић. Стари барон је на њега пренео презиме и грб.⁴⁸

из земунских архива за историју Првог српског устанка, књига I, 1804 - 1808, Извори за историју Првог српског устанка, Издање Историјског архива Београда, Београд 1955. (у даљем тексту: Грађа из земунских архива 1), 37, 73, 326, 368, 570; Милићевић, Додатак поменику, 13; Маринковић, Великани, 9; Горослав Оштрић, Monumenta heraldica, Избор из хералдичке баштине Приморско – Горанске Жупаније, Ријека 2002. (у даљем тексту: Оштрић), 136; Енвер Љубовић, Грбови племства Гацке и Лике, Ријека 2001. (у даљем тексту: Љубовић), 22; Босанска вила, бр. 12 – 13, Сарајево 1897, 271; Маринко Пауновић, Срби, биографије знаменитих, А – Ш, Београд 1998, 19.

⁴⁷ Поповић, О Цинцарима, 478.

⁴⁸ Владимир Миланков, Барон Федор Николић од Рудне, Темишварски зборник 3, Матица српска, Темишварски одбор, Нови Сад 2002. (у даљем тексту: Миланков), 96; Виктор Антон Душин, Душан Ј. Поповић, Племићке породице I, Војводина II, Нови Сад 1939. (у даљем тексту: Душин, Поповић), 145 - 146; Душан Ј. Поповић, Срби у Војводини, књига трећа, од Темишварског сабора 1790. до Благовештенског сабора 1861, Матица

Савка и барон Јован Николић од Рудне (млађи) имали су више деце: Милоша (преминуо је 1868), барона Феодора (1836 – 27. фебруар 1903), Милана (умро 1840), барона Михаила (родио се 1841) и Младена (преминуо је током 1849. године).⁴⁹

Барон Феодор Николић имао је сина барона Феодора (млађег), рођеног 1871. године, као и ћерке: Јованку (удату за барона Стевана Дуку), Јелисавету (удату за грофа Хардега) и Вилхелмину (супругу Лудвига од Виха).⁵⁰

Барон Михаило Николић од Рудне није имао порода, па је усвојио Јована Тирфелдера, 7. септембра 1905. године. На њега је пренео баронску титулу, грб и презиме. Том приликом је Јован добио и предикат Обреновски (de Obrenov).⁵¹

Федорова ћерка Јованка није имала деце са својим супругом, Стеваном Дуком. У појединој литератури се наводи, да се Федорова ћерка, која је била удата за Стевана Дуку, звала Јелисавета племенита Николић и да је

српска, Нови Сад 1990. (у даљем тексту: Поповић, Срби у Војводини), 92 - 93; Династије..., 90 – 91; Р. Веселиновић, 106.

⁴⁹ Прибислав Б. Маринковић, Цинцарски зетови и снаје, Београд 2006. (у даљем тексту: Маринковић, Цинцарски...), 56; Р. Веселиновић, 106; Миланков, 96; Династије..., 90 – 91.

⁵⁰ Миланков, 109; Династије..., 90 – 91; Поповић, Срби у Војводини, 86 – 87; Поповић, О Цинцарима, 267; Душан Ј. Поповић, Војна граница, Војводина II, Нови Сад 1939, 346.

⁵¹ Поповић, Срби у Војводини, 92 – 93; Душин, Поповић, 145 - 146; Миланков, 109.

са својим мужем имала децу: Марију, Емила, Еугена, Петра и Феодора. Међутим, по наведеним годинама рођења њихове наводне деце, може се видети, да ови подаци нису утемељени. Они се највероватније односе на децу једног старијег Стевана из племићке породице Дука.⁵²

Наведена Федорова ћерка Јелисавета, која је била удата за грофа Хардега, имала је две ћерке. У питању су биле грофице, односно „контесе“, које су се звале Федора Хардег и Вилхелмина Хардег.⁵³

Најмлађа ћерка барона Федора Николића, поменута Вилхелмина од Виха, имала је ћерку Мишелину од Виха.⁵⁴

Грофица Федора, односно Феодора Хардег (1899 - 1979) била је удата за принца Александра Сулковског. Овај брачни пар добио је 2. октобра 1923. године ћерку, принцезу Александру Сулковски.⁵⁵

⁵² Миланков, 109; Поповић, Срби у Војводини, 92 – 93.

⁵³ Миланков, 109.

⁵⁴ Миланков, 109.

⁵⁵ Подаци са интернет презентације <http://genealogia.grocholski.pl/>

ПОТОМСТВО ГОСПОДАРА ЈОВАНА ПО МУШКОЈ ЛИНИЈИ

Гувернер Дистрикта рудничког и пожешког, господар Јован Теодоровић - Обреновић, члан ове династије и рођени брат књаза Милоша, венчао се око 1814. године са Круном ћерком локалног старешине (кнеза) Танаска Михајловића из Бершића у Рудничкој нахији. У други брак је господар Јован ступио са Аном Јоксић из Врбове у Гружи.⁵⁶

Познато је, да је господар Јован из свог брака са Круном, имао сина Обрена. Овај Јованов син био је рођен 1818, а преминуо је у детињству, већ 1826. године. Са својом другом супругом, Аном рођеном Јоксић, господар Јован је имао сина Павла. Међутим, и он је умро млад. Потомство господара Јована Теодоровића – Обреновића по мушкој линији угасило се, дакле, већ у првој генерацији.⁵⁷

⁵⁶ Јовановић – Стојимировић 1, 197; Р. Веселиновић, 106; Династије..., 90 – 91; Милићевић, Кнежевина Србија 1, 333.

⁵⁷ Василије Крестић, Никола Петровић, Протокол кнеза Милоша Обреновића 1824 – 1825, Српска академија наука и уметности и Архив Србије, Посебна издања, књига CDLX, Одељење историјских наука, књига I, Београд 1973. (у даљем тексту: Крестић, Петровић), 21, 46, 131, 135, 303, 311, 316, 339, 341, 352, 359, 438; Милан Ђ. Милићевић, Кнежевина Србија II, Београд 1876, 975; Р. Веселиновић, 106; Династије..., 90 – 91.

ПОТОМСТВО ГОСПОДАРА ЈОВАНА ПО ЖЕНСКОЈ ЛИНИЈИ

Господар Јован је имао ћерке из оба своја брака. Његова и Крунина ћерка била је Савка (Јелисавета), која је била рођена 19. септембра 1828, а преминула већ 23. септембра 1834. године. Из брака са Аном имао је три ћерке, које су се звале: Љубица (умрла је веома млада), Анастасија – Стана (27. октобар 1839 – Грац 28. фебруар 1933) и Ермила или Ермина (22. јануар 1844 – јун 1918).⁵⁸

Алексићи од Маине (Мајне)

Јованова ћерка Анастасија удала се 1818. године за Србина, генерала Теодора Алексића, витеза од Маине (Мајне), рођеног 10. маја 1825. године у Палерму. Теодор је преминуо 7. октобра 1891. године у Новом Саду. Овај брачни пар је имао ћерке Евелину и Марију (умрлу 16. јануара 1930. године). Анастасија (Стана) је живела у Новом Саду, где је имала лепу кућу.⁵⁹

Евелина и Марија Алексић се никада нису удавале. Евелина је доживела дубоку старост. Преминула је у Новом Саду.⁶⁰

⁵⁸ Јовановић – Стојимировић 1, 197; Р. Веселиновић, 106; Династије..., 90 – 91.

⁵⁹ Династије..., 90 – 91; Јовановић – Стојимировић 1, 197.

⁶⁰ Јовановић – Стојимировић 1, 197.

Иначе, Алексићи од Маине су истакнута племићка породица. Отац Теодора Алексића, подмаршал Јован Алексић од Маине (Котор 1788 – Беч 1861), стекао је Орден гвоздене круне 1812/13. године, учествујући у Наполеоновим походима. Јованов отац био је капетан Никола Маина, који је био у млетачкој служби. Сматра се, да је ова фамилија старином из Црмнице у Црној Гори и да је „кнежевског рода“. Забележено је мишљење, да су њихови преци одатле 1621. године прешли на млетачку територију, у Маине (Мајине). По том насељу су свакако добили свој племићки предикат. О њиховом пореклу је писао владика Петар II Петровић Његош⁶¹

Чупићи и Николићи

Ермила, ћерка господара Јована, удавала се два пута. Први њен брак, са Николом Чупићем, био је закључен 1860. године. За свог другог супруга, генерала Тешу Николића, удала се током 1867. године. Теша је био рођен 1832. у Крагујевцу, а преминуо је 13. септембра 1886. године у Београду.⁶²

⁶¹ Глас истине, година III, 1887, 190; Бранково коло, година IV, Сремски Карловци 1898, ; Оштрић, 136; Љубовић, 22.

⁶² Р. Веселиновић, 106; Династије..., 90 – 91.

ПОТОМСТВО ГОСПОДАРА ЈЕВРЕМА ПО МУШКОЈ ЛИНИЈИ

Рођени брат књаза Милоша Теодоровића – Обреновића и члан ове династије био је господар Јеврем Теодоровић – Обреновић. Он је био заповедник у Шапцу, гувернер Београда, регент и председник сената.⁶³

Господар Јеврем је рођен на Тодорову суботу 1790. године у Добрињи, а преминуо је у на свом имању, Манасији у Влашкој, 8. септембра 1856. године. Био је у браку са Томанијом (Јаребице 1796 – Београд 1. јун 1881), ћерком Анте Богићевића и Јоке. Јеврем и Томанија су се венчали 1816. године.⁶⁴

Вреди поменути, да је Антоније – Анта Богићевић био јадарски војвода у време Првог српског устанка. Рођен је у селу Клупци код Лознице, око 1758. године. Умро је у априлу 1813. године, у Лозници. Богићевића у Клупцима, од којих је био војвода Антоније, још почетком 20. века више није било. Ова фамилија је старином из племена Дробњаци у Црногорској Херцеговини.⁶⁵

⁶³ Милићевић, Кнежевина Србија 1, 333; Династије..., 90 – 91.

⁶⁴ Баранин, 17; Јовановић – Стојмировић 1, 192, 198; Династије..., 90 – 91.

⁶⁵ Радомир Ј. Поповић, Протокол и регистар Шабачког магистрата од 1808. до 1812. године, Историјски институт, Извори за српску историју, књига 8, Историја XIX и XX века, књига 4, Београд 2010, 28, 33, 47, 259; Дејан Николић, Српске војсковође, Народна библиотека „Ресавска школа“, Деспотовац 2000, 19, 21, 24; Стојан Обрадовић, Живот и радња заслужних Срба из Окружија шабачког и подринског у Књажеству Србији у устанцима противу насиља турског од 1804. и 1815. године, Београд 1873, 5 - 17;

Господар Јеврем Теодоровић – Обреновић је са својом супругом добио сина Милоша и пет ћерки. Милош је био рођен 13. новембра 1829. у Шапцу, а преминуо је од туберкулозе, 8. новембра 1861. године у Београду. Сахрањен је у манастиру Раковица.⁶⁶

Господар Јеврем Теодоровић – Обреновић.

Боривоје Милојевић, Рађевина и Јадар, С.К.А, Српски етнографски зборник 20, Насеља српских земаља 9, Београд 1913, 756.

⁶⁶ Јовановић - Стојимировић 1, 192; Династије..., 90 – 91.

Милош, Јевремов син, венчао се априла 1851. године са Маријом Катарџи. Она је била ћерка Константина Катарџија и његове супруге Есмеранде (рођене Балша). Марија је преминула 16. јуна 1879. године.⁶⁷

Милош и Марија имали су једног сина, Милана. У питању је каснији владар Србије, први српски нововековни краљ. Овај истакнути члан династије Теодоровић – Обреновић био је рођен 10. августа 1855. године у Манасији (Влашка).⁶⁸

Био је књаз Србије у периоду између 11. јуна 1868. и 6. марта 1882. године. За краља је крунисан 6. марта 1882, а на трону је био до 6. марта 1889. године. Умро је у Бечу, 29. јануара 1901. године. Сахрањен је у манастиру Крушедол.⁶⁹

Краљ Милан је био ожењен са Наталијом, ћерком молдавског бојара, односно руског пуковника Петра Ивановича Кешка и принцезе Пулхерије, ћерке Николаја Стурдзе (1831 – 1874). Породица Кешко имала је знатне поседе у Бесарабији. Сматра се, да је та фамилија румунског, односно молдавског порекла. Породица принцезе Пулхерије, Стурдза, представља стари бољарски род молдавског порекла. Два члана ове фамилије били су

⁶⁷ Александар Бачко, Белешке о везама између Срба и Руске Империје, Зборник за српску етнографију и историју, књига 7, Београд 2015. (у даљем тексту: Бачко, Белешке...), 140; Династије..., 90 – 91.

⁶⁸ Династије..., 90 – 91.

⁶⁹ Династије..., 90 – 91.

господари Молдавије. Један од њих, Јован Стурдза, био је деда принцезе Пулхерије. Краљ Милан и краљица Наталија добили су сина Александра, 2. августа 1876. године у Београду. Имали су и сина Сергија, који је преминуо убрзо по рођењу (2. септембар 1878 – 7. септембар 1878). Краљ Милан је имао и најмање једно ванбрачно дете, сина Ђорђа.⁷⁰

Краљ Александар Теодоровић – Обреновић ступио је на престо 1889. године. Венчао се 23. јула 1900. године са Драгом, ћерком окружног начелника Панте Луњевице и Анђе рођене Кољевић из Чачка. Драга је била удовица инжењера Светозара Машина.⁷¹

⁷⁰ Бачко, Белешке..., 140; С. И. Блинов, Река времен, Эллис Лак, Москва 1996, 202; Нова енциклопедија 2, 1234; Мала енциклопедија 2, 147; Баранин, 58, 73; Ф. А. Брокгауз, И. А. Ефрон, Энциклопедический словарь, том XXXI А, Статика – Судоустройство, Санкт Петербург 1901, 856; С. Н. Палаузов, Румынския господарства Валахия и Молдавия в историко-политическом отношении, Санкт Петербург 1859, 189, 191, 220, 230; Александар Бачко, Старе београдске породице - Христић, текст на интернет презентацији „Породично порекло“ <https://porodicnoporeklo.wordpress.com/2015/10/22/%d1%81%d1%82%d0%b0%d1%80%d0%b5-%d0%b1%d0%b5%d0%be%d0%b3%d1%80%d0%b0%d0%b4%d1%81%d0%ba%d0%b5-%d0%bf%d0%be%d1%80%d0%be%d0%b4%d0%b8%d1%86%d0%b5-%d1%85%d1%80%d0%b8%d1%81%d1%82%d0%b8%d1%9b/> ; Милан Јовановић - Стојимировић, Силуете старог Београда, књига друга, Библиотека баштина, 27, Просвета, Београд 1987, 62; Династије..., 90 – 91, 96; Државни календар Краљевине Србије за годину 1901, Београд 1900. (у даљем тексту: Државни календар), 33.

⁷¹ Династије..., 90 – 91; Државни календар, 33.

Овај краљевски пар није имао деце. Трагичним убиством краља Александра Теодоровића – Обреновића и краљице Драге, у ноћи између 28. и 29. маја 1903. године у Београду, неповратно се угасила ова српска династија.⁷²

⁷² Нова енциклопедија у боји, I, А – К, Вук Караџић, Larousse, Београд – Љубљана 1977. (у даљем тексту: Нова енциклопедија 1), 39; Мала енциклопедија Просвета, Општа енциклопедија, друго издање, 1, А – Љ, Београд - Љубљана 1968 – 1970. (у даљем тексту: Мала енциклопедија 1), 33; Династије..., 90 – 91; Савремени свет, Илустрована историја света, Четврти том, Народна књига, Вук Караџић, Рад, Партизанска књига, Београд – Љубљана 1984. (у даљем тексту: Савремени свет), 192.

ПОТОМСТВО ГОСПОДАРА ЈЕВРЕМА ПО ЖЕНСКОЈ ЛИНИЈИ

Господар Јеврем Теодоровић - Обреновић (брат књаза Милоша) и његова супруга Томанија имали су, поред сина Милоша и пет ћерки. Оне су се звале: Јелена, Симка, Анка, Катарина (односно Јекатарина, 27. јун 1826 – Беч 25. јул 1848) и Стана (12. март 1828 – Земун 1842. године).⁷³

Хадије

Једна од Јевремових и Томанијиних ћерки звала се Јелена, односно Јелка. Она је била рођена 24. априла 1818. године, заједно са својом сестром близнакињом Симком. Јелена је преминула је у Пешти, 18. фебруара 1844. године.⁷⁴

Јелена се удала за имућног пивара, Константина Хадију (у појединој литератури је његово презиме погрешно забележено као „Кадија“). Константин је био родом из Земунa (...Herrn Constantin Hadia aus Semlin gebürtig...). Године 1842. помиње се као поручник и као ађутант српског књаза Михаила.⁷⁵

⁷³ Јовановић – Стојимировић 1, 214; Династије..., 90 - 91.

⁷⁴ Династије..., 90 – 91.

⁷⁵ Живети у Београду, Документа Управе града Београда, књига 2, 1842 – 1850, Историјски архив Београда, Београд 2004, 176; Р. Веселиновић, 29 – 30, 35 – 36, 68; Поповић, О Цинцарима, 175, 464 – 465; Династије..., 90 – 91; Маринковић, Великани, 39; Маринковић, Цинцарски..., 77.

Константин и Јелена су имали сина Милоша и ћерку Љубицу. Милош је био рођен 1840, а преминуо је 8. априла 1857. године у Венецији. Сахрањен је на тамошњем грчком гробљу. У појединој литератури се наводи, да су Константин и Јелена имали и ћерку Марију, „о којој се ништа не зна“.⁷⁶

Константин Хадија је био члан утицајне земунске породице, за коју се сматра, да је била грчког порекла. Хадије су дошле у Земун у другој половини 18. века из Мелника у Македонији. Најстарији познати предак ове породице, који се доселио, звао се такође Константин. По занимању је био кујунџија.⁷⁷

Константин (старији) Хадија се оженио са Франциском Крацајзен, чији је отац био пивар. Хадија је оставио кујунџијски занат и преузео посао свог таста. Константин се бавио и тровином. Снабдевао је Србе у Првом српском устанку. Имао је синове: Панајота (помиње се у Регистру Земуна из 1795. године), Јосифа и Косту. Ћерке старијег Константина су биле: Розина, Терезија, Јелисавета и Марија.⁷⁸

⁷⁶ Поповић, О Цинцарима, 175, 464 – 465; Династије..., 90 – 91.

⁷⁷ Грађа из земунских архива 1, 38, 41, 205, 208, 589; Грађа из земунских архива 2, 185, 325 – 327, 414; Грађа из земунских архива за историју Првог српског устанка, књига III, 1810 - 1813, Извори за историју Првог српског устанка, Издање Историјског архива Београда, Београд 1969, 100, 259, 268, 340, 642; Поповић, О Цинцарима, 175, 464 – 465; Маринковић, Великани, 39; Маринковић, Цинцарски..., 77.

⁷⁸ Маринковић, Великани, 39; Поповић, О Цинцарима, 464 – 465; Алекса Ивић, Списи бечких архива о Првом српском устанку, књига X – година 1812, Српска академија наука и уметности, Зборник за историју, језик и књижевност српског народа, Друго одељење – споменици на туђим језицима, књига XX, Београд 1973, 10, 19, 20; Славко Гавриловић, Грађа

Супруг Јелене Обреновић, Константин, био је син поменутог Јосифа. Други Јосифов син звао се такође Јосиф. Константин је умро у Мерану, а његово тело је пренето у Беч, где је сахрањен. Породица Хадија „одавно“ слави Светог Николу.⁷⁹

Германи

Симка, ћерка господара Јеврема и Томаније, била је сестра близнакиња Јелене. Њих две су биле рођене 24. априла 1818. године. Симка се 18. фебруара 1834. године удала за Јанаћа Германа, са ким је 1836. добила сина Јеврема. Преминула је 1837. године.⁸⁰

Германи су стара београдска породица, за коју се сматра, да је била грчког порекла. Преци су им се доселили из Блага у Македонији. За Јанаћа је у време венчања

бечких архива о Првом српском устанку, Књига II (1811), Српска академија наука и уметности, Зборник за историју, језик и књижевност српског народа – II одељење, Књига XXIX, Одељење историјских наука – Одбор за историју српске револуције 1804 – 1830, Београд 1989, 121, 131, 138; Славко Гавриловић, Грађа бечких архива о Првом српском устанку, Књига IV (1813), Српска академија наука и уметности, Зборник за историју, језик и књижевност српског народа – II одељење, Књига XXXII, Одељење историјских наука – Одбор за историју српске револуције 1804 – 1830, Београд 1994, 17, 99, 100 - 103, 240.

⁷⁹ Поповић, О Цинцарима, 464 – 465.

⁸⁰ Јовановић – Стојимировић 1, 213; Династије..., 90 – 91; Маринковић, Великани, 37; Маринковић, Цинцарски..., 26 - 27.

забележено, да је био један „од браће која у Београду воде знамениту трговину под именом браће Германија“.⁸¹

После смрти свога мужа и сестре Симке, Јевремова ћерка Анка је са Симкиним удовцем Јанаћем Германијем добила ћерку, која се такође звала Симка. Она је по мајци носила презиме Обреновић.⁸²

Касније се Симка (млађа) удала за румунског бојара и државника Александра Лаховарија, „па је дуго била прва дворска дама на румунскоме двору“. Преминула је 1915. године од колере, негујући рањенике у Првом светском рату.⁸³

Константиновићи

Анка, ћерка господара Јеврема и Томаније, била је рођена 20. марта 1821. године. Она се 1842. године венчала са велепоседником Александром Константиновићем (1803 - 1858). Анка и Александар имали су троје деце: Катарину, Александра Константиновића млађег (рођеног 1848) и Симку.⁸⁴

⁸¹ Поповић, О Цинцарима, 175.

⁸² Јовановић – Стојимировић 1, 199, 207, 213.

⁸³ Маринковић, Цинцарски..., 41; Јовановић – Стојимировић 1, 199, 207, 213, 215.

⁸⁴ Јовановић – Стојимировић 1, 206; Династије..., 90 – 91.

Анка је погинула 29. маја 1868. године у Топчидеру, приликом атентата на књаза Михаила Теодоровића – Обреновића.⁸⁵

Владимир, син Александра Константиновића (млађег) и његове супруге Милеве Опујић, био је официр, као и његов отац. Године 1902, он се венчао са извесном Американком, са којом је живео у дворцу у Нормандији. После смрти супруге, Владимир је са једном Францускињом добио сина, „који се осећао као Француз“.⁸⁶

Блазнавци

Катарина, поменута ћерка Анке рођене Обреновић и Александра Константиновића, удала се за генерала и намесника Миливоја Петровића Блазнавца. Њихово венчање је било новембра 1868. године. За Блазнавца се у то време причало, да је био ванбрачни син књаза Милоша, али то до сада није доказано.⁸⁷

Миливоје Петровић Блазнавац и његова супруга Катарина добили су једно дете. У питању је син Војислав, који је касније постао официр. Након смрти Миливоја Блазнавца, Катарина (рођена Константиновић) се удала за

⁸⁵ Династије..., 90 – 91; Јовановић – Стојимировић 1, 201.

⁸⁶ Јовановић – Стојимировић 1, 206.

⁸⁷ Милићевић, Додатак поменику, 14 - 17; Јовановић – Стојимировић 1, 198, 218; Династије..., 90 – 91, 93.

Михаила Богићевића. Војислав Блазнавац је био у браку са Даницом.⁸⁸

Петровићи – Његоши

Александар Константиновић (млађи), син Александра Константиновића (старијег) и Анке, био је официр и командант гарде у Београду. Он се венчао са Милевом Опујић из Трста, са којом је добио ћерку Наталију и сина Владимира.⁸⁹

Наталија Константиновић, потомкиња династије Обреновић по женској линији, била је удата за црногорског принца Мирка Петровића – Његоша (1879 - 1918), сина црногорског краља Николе Петровића - Његоша. Њихово венчање се одиграло 12. јула 1902. године на Цетињу.⁹⁰

Са принцем Мирком Наталија је имала децу: Стевана (14. август 1903 – 2. март 1908), Станислава (17. јануар 1905 – 22. децембар 1907), Михаила (рођеног 1. септембра 1908), Павла (3. мај 1910 - 1933) и Емануела (28. мај 1912 – Бордо, 24. април 1928. године).⁹¹

Мирков и Наталијин син Михаило се 1941. године венчао са Женевјев Прижен, рођеном 1919. Са њом је 1944.

⁸⁸ Гласник Српског историјско – културног друштва „Његош“, књ. 71 – 72, 1994, 41; Јовановић – Стојимировић 1, 199 – 200, 207.

⁸⁹ Династије..., 83, 90 – 91; Јовановић – Стојимировић 1, 206.

⁹⁰ Јовановић – Стојимировић 1, 206; Династије..., 83, 90 – 91.

⁹¹ Династије..., 83.

године добио данашњег црногорског престолонаследника, Николу Петровића – Његоша.⁹²

После смрти свог првог мужа, Наталија се 1920. године удала за белгијског грофа Гастона Додзела. Са њим је имала четири ћерке.⁹³

⁹² Династије..., 83.

⁹³ Јовановић – Стојимировић 1, 206; Династије..., 83, 90 – 91.

СРОДНИЦИ ДИНАСТИЈЕ
ТЕОДОРОВИЋ – ОБРЕНОВИЋ
ПО МУШКОЈ ЛИНИЈИ

Занимљива је чињеница, да се сродници династије Теодоровић – Обреновић збирно помињу у изјави наследника књаза Михаила. Овај документ је настао након његовог убиства 1868. године:⁹⁴

„12. Сродницима блаженоупок(ојеног) Књаза Михаила производећим из други(х) брака поч(ивших) Тодора и Вишње у селу Добрињи Окр(уга) ужичког и Брусници Окр(уга) рудничког живећима, да се изда и подели средством татора младог Књаза Милана једна хиљада дуката цесарских“.⁹⁵

Дакле, све породице које нису припадале овој српској династији, а биле су сродне по мушкој линији преко Теодора (попут: Радосављевића, Благојевића, Арсића, Танасковића и других), или по женској линији преко Вишње (као што су Јаковљевићи и други), наведене су на овом месту збирно.⁹⁶

Ни једна од ових породица се ни на који начин не издваја, нити се било којој од њих приписују било какви племићки или династички називи. Њихови чланови се сви

⁹⁴ Живети у Београду 4, 132.

⁹⁵ Живети у Београду 4, 132.

⁹⁶ Живети у Београду 4, 132.

збирно признају за даље сроднике и због тога су, према наведеном документу, добили дукате.⁹⁷

Радосављевићи

Породица Радосављевић живи у селу Средња Добриња, у пожешком крају. Њени чланови славе Светог Николу, 19. децембра по новом календару. Око 1920. године Радосављевића је било 11 домаћинстава у Средњој Добрињи. Њихове куће су тада биле лоциране „на десној страни реке“.⁹⁸

Радосављевићи спадају у ред „новијих досељеника“ у Средњу Добрињу. У то место су им се преци доселили из Горње Добриње, како је запамћено, „од Милошевића“ (од рода од ког је био и књаз Милош Теодоровић - Обреновић). Тачније речено, они су се формирали од полубрата књаза Милоша по оцу, Радисава (Радосава), тако да су једни од најближих сродника по мушкој линији нестале династије Теодоровић – Обреновић.⁹⁹

Благојевићи

У насељу Лорет, лоцираном у Овчарско – Кабларској клисури, живе Благојевићи са крсном славом

⁹⁷ Живети у Београду 4, 132.

⁹⁸ Павловић, Ужичка..., 90.

⁹⁹ Павловић, Ужичка..., 90.

Свети Никола, 19. децембра по новом календару. Око 1920. године ова фамилија је бројала 2 домаћинства у Лорету.¹⁰⁰

Благојевићи представљају, заједно са Радосављевићима у Средњој Добрињи, једне од најближих сродника по мушкој линији изумрле династије Теодоровић – Обреновић. Они су директни потомци Радомира, полубрата по оцу српског књаза Милоша.¹⁰¹

У Лорет су се преци Благојевића доселили из Горње Добриње, преко Средње Добриње. Старије презиме им је било Милошевић. Они су дошли „на сестрино имање, која је била удата у Остојиће и замрла без потомства“. Благојевићи спадају у ред релативно новијих породица у Лорету.¹⁰²

Тешићи

Као што је већ поменуто у опису рода Милошевића у Горњој Добрињи, трговац Теофан, син Гаврила Милошевог, прешао је у „Турски Бечеј“ (Нови Бечеј у Банату), где је оставио потомство. Теофан је био брат од стрица Теодора (оца српског књаза Милоша).¹⁰³

У изјави наследника књаза Михаила Теодоровића – Обреновића, која је настала након његовог убиства 1868.

¹⁰⁰ Павловић, Ужичка..., 113.

¹⁰¹ Павловић, Ужичка..., 92, 113.

¹⁰² Павловић, Ужичка..., 90 - 92, 113.

¹⁰³ Павловић, Ужичка..., 91 – 92.

године, наведено је, да „двојици сродника блаженоупокојеног Књаза, Тешићима у Банату живећима, да се изда сваком по сто дуката цесарских“.¹⁰⁴

Свакако су у питању наведени потомци трговца Теофана из Новог Бечеја. Њихово презиме је, по свему судећи, формирано по хипокористику (имену од миља) Теофановог личног имена, који гласи – Теша.¹⁰⁵

Арсичи

Арсичи у Горњој Добрињи представљају потомство Арсенија, сина трговца Гаврила Милошевића. Арсеније је био брат од стрица Теодора (оца српског књаза Милоша). Као и други огранци овог рода, Арсичи славе Никољдан. Куће ове фамилије су око 1920. године биле лоциране у Узуновићима (делу Горње Добриње).¹⁰⁶

Танасковић

Породица Танасковић, која живи у Мађеру недалеко од Добриње, представља потомство по мушкој линији Танаска, поменутог сина трговца Гаврила Милошевића (брата од стрица Теодора, оца књаза Милоша).¹⁰⁷

¹⁰⁴ Живети у Београду 4, 132.

¹⁰⁵ Живети у Београду 4, 132; Милица Грковић, Речник личних имена код Срба, Београд 1977, 192 - 193; Милан Босанац, Просвјетин именослов, Просвјета, Загреб 1984, 409.

¹⁰⁶ Павловић, Ужичка..., 91 – 92.

¹⁰⁷ Павловић, Ужичка..., 91 – 92.

Танасковићи су се преселили из Горње Добриње у Мађер. Њихово старо презиме је било Милошевић. Славе Светог Николу, као и други њихови рођаци. У периоду након Првог светског рата било их је 7 домаћинстава у Мађеру. Све њихове куће биле су у то време лоциране „до Жежевице“.¹⁰⁸

Чвркићи

Једна од најстаријих фамилија у Рошцима су Чвркићи. Они су „потомци старог попа Милоша из Братоножића, које је довео некакав игуман манастира Никоља, стриц попа Милоша“. Чланови ове породице славе Светог Николу.¹⁰⁹

Према предању, које је забележено у Рошцима, „стриц је отпратио попа у Горњу Добрињу да тамо попује, а овде је задржао његовог синовца Јеврема Чврку и од њега су остали потомци, познати у селу под неколико презимена, али опште најпознатији под... презименом“ Чвркић.¹¹⁰

Иначе, у том крају се израслина на челу у виду брадавице назива „чврка“. По томе је формиран и лични надимак Јеврема Чврке.¹¹¹

¹⁰⁸ Павловић, Ужичка..., 91 – 92.

¹⁰⁹ Павловић, Ужичка..., 104.

¹¹⁰ Павловић, Ужичка..., 104.

¹¹¹ Павловић, Ужичка..., 104.

Чвркићи живе на неколико локација у Рошцима: „под Кабларом“ 12 кућа (у периоду између два светска рата), у Рапајловачи 2 куће, у Каменици 2 домаћинства, у Новом Селу 8 домова и у Раковици 5 домаћинстава (укупно 29 кућа).¹¹²

Јевђенијевићи

Фамилија Јевђенијевић живи у Горњој Добрињи. Она се убраја међу бројчано најразвијеније огранке тамошњег рода Милошевића. Крсна слава Јевђенијевића је Никољдан. Ова породица спада у потомство Ђуке, брата попа Михаила Милошевића, који је био деда књаза Милоша Теодоровића – Обреновића.¹¹³

Грујићи

Међу огранке рода Милошевић из Горње Добриње убрајају се и Грујићи. Они су такође потомци Ђуке Милошевића, брата свештеника Михаила. Чланови ове фамилије славе Светог Николу.¹¹⁴

¹¹² Павловић, Ужичка..., 104.

¹¹³ Павловић, Ужичка..., 91 – 92.

¹¹⁴ Павловић, Ужичка..., 91 – 92.

Радовановићи

Радовановићи у Горњој Добрињи се убрајају у потомке поменутог Ђуке Милошевића. Презиме су свакако добили по Ђукином сину Радовану. Имају исту крсну славу, као и други огранци рода Милошевића.¹¹⁵

Поповићи

Породица Поповић такође живи у Горњој Добрињи у пожешком крају. Поповићи представљају још један огранак тамошњег старог и бројног рода Милошевића, који слави Никољдан. Они су потомци поменутог Ђуке Милошевића. Презивају се, по свему судећи, по његовом сину, попу Јовану.¹¹⁶

Достанићи

Достанићи у Горњој Добрињи код Ужичке Пожеге су такође огранак рода Милошевића из тог насеља. У питању је део потомства поменутог Ђуке. Крсна слава Достанића у овом месту је Свети Никола.¹¹⁷

¹¹⁵ Павловић, Ужичка..., 91 – 92.

¹¹⁶ Павловић, Ужичка..., 91 – 92.

¹¹⁷ Павловић, Ужичка..., 91 – 92.

Прогоновићи

Као што је поменуто, Прогоновићи су даљи сродници фамилије Теодоровић – Обреновић по мушкој линији, односно огранци братства, од кога они воде порекло. Већина огранака Прогоновића живи у Црногорским Брдима, у племену Братоножићи и његовој близини. Опширнији подаци о овом роду изнети су у одељку посвећеном пореклу породице Теодоровић – Обреновић по мушкој линији.¹¹⁸

Огранци братства Прогоновића носе различита презимена: Грујић (почетком 20. века било их је 10 домова у Клопоту у Братоножићима, по 1 кућа за Горицом и у Подгорици, као и 6 домова у Србији), Илић (4 домаћинства у Клопоту), Петровић (5 кућа лоцираних у селу Клопот), Вучелић (3 куће у Клопоту, 1 у Загоричу, 1 у Брскуту, 1 у Подгорици и 2 у Васојевићкој Нахији), Тољевић (у Брскуту), Кековић (у Клопоту – 5 домова), Марнић (у Брскуту), Шаковић (2 куће у Клопоту, 1 у Брскуту и 6 у Загоричу), Палибрк (око 10 домова у потарском Колашину), Секуловић (односно Симовић), Нововић, Шајиновић (носе и новија презимена: Ракетић, Лукић и Ћетковић), Дармановић (у Брскуту), Ђукић (у Брскуту) и Шајиновић (породица у Гусињу, која је данас исламске вероисповести).¹¹⁹

¹¹⁸ Ердељановић, Братоножићи, 503 - 505.

¹¹⁹ Ердељановић, Братоножићи, 503 - 505.

СРОДНИЦИ ДИНАСТИЈЕ ТЕОДОРОВИЋ – ОБРЕНОВИЋ ПО ПОЈЕДИНИМ ЖЕНСКИМ ЛИНИЈАМА

Као што је наведено, поједине породице сродне династији Теодоровић - Обреновић по мушкој и по женској линији, помињу се збирно у изјави наследника књаза Михаила. Ова изјава је настала након његовог убиства, 1868. године. У питању су потомци Теодора и Баба Вишње из претходних бракова, као и поједини други сродници, о којима је већ било речи.¹²⁰

У том документу се ни једна од ових породица се ни на који начин не издваја, односно, ни једној од њих се не приписују било какви племићки или династички називи. Чланови тих фамилија се сви збирно признају за даље сроднике и због тога су добили извесне дукате.¹²¹

Обреновићи

Први супруг Милошеве мајке Баба Вишње био је Обрен Мартиновић, житељ Бруснице. Са њим је Вишња имала синове Јакова Обреновића (видети опис породице Јаковљевић) и Милана Обреновића, као и ћерку Стану, која се удала за Саву „Јашића“ (Тошића - Јешића) из Доње

¹²⁰ Живети у Београду 4, 132.

¹²¹ Живети у Београду 4, 132.

Добриње. У појединој литератури се поменути Сава наводи и под презименом Николић.¹²²

Обрен, први Баба Вишњин муж, преминуо је око 1780. године. Обренова и Вишњина деца, као што је тада махом био обичај, носила су презиме формирано по очевом личном имену - Обреновић.¹²³

Трговац и руднички војвода, значајни војсковођа у Првом српском устанку, Милан Обреновић, био је син Обрена Мартиновића и Баба Вишње. Он је био и старији полубрат по мајци каснијег српског књаза Милоша Теодоровића – Обреновића.¹²⁴

Војвода Милан Обреновић рођен је у Брусници, а преминуо је у Букурешту, 16. децембра 1810. године. Био је у браку са Стојом, која је умрла 1813. године у Брусници. Миланов син био је Христофор (Христифор, Риста) Обреновић, који је млад преминуо од туберкулозе у Русији, тачније у Санкт-Петербургу, 18. јуна 1825. године. У појединој литератури су наведени погрешни подаци, да је Христофор умро „од куге“ у Цариграду. Није познато, да је он имао потомство.¹²⁵

¹²² Милићевић, Кнежевина Србија 1, 322, 324; Караџић, 43 – 44; Станисављевић, 75.

¹²³ Династије..., 86, 90; Дилпарић, 97 – 102; Милићевић, Кнежевина Србија 1, 324.

¹²⁴ Милићевић, Кнежевина Србија 1, 322, 324; Династије..., 86, 90; Дилпарић, 97 – 102; Караџић, 4.

¹²⁵ Крестић, Петровић, 501 – 503, 505, 508 – 509, 516; Династије..., 90; Милићевић, Кнежевина Србија 1, 323; Страњаковић, XX, 9; Стојан Новаковић, Уставно питање и закони Карађорђева времена, Београд 1907, 73.

Обрен је, по мушкој линији, био од брусничког рода Мартиновића. Крсна слава овог рода је Свети Великомученик Евстатије Плакида (Свети Јевстатије, Свети Јевстратије, Јевстратијевдан). Око 1950. године је овај род бројао 15 домаћинстава. У питању је најстарији род у делу Бруснице, који се назива Доњи Крај.¹²⁶

Мартиновићи су старином из Црне Горе, „из Ерске“ (од Ужица), или из сјеничког краја. Могуће је, да су из Црне Горе дошли, преко ужичког икли сјеничког краја, у Брусницу. Ова породица није у сродству са бројним Мартиновићима, који живе у Цетињском племену и који славе Светог Јована Крститеља.¹²⁷

У бруснички Доњи Крај населио се Мартин, родночелник Мартиновића, по чијем личном имену је формирано презиме ове породице. За њега је запамћено, да је „у селу преболео кугу у време када се од куге бежало у шуму. Тај Мартин је кукачом (коју је добро био везао за чарапе) извукао и леш старог Тројанца“ (претка брусничке породице Тројанчевић). Од Мартинове браће су се развиле породице Радовановић и Средојевић у Прњавору.¹²⁸

Свакако није тачна прича, да су се: Мартиновићи, Вујићи и Стругаревићи у брусничком Доњем Крају развиле од „три брата“. Наиме, Стругаревићи (и њихови сродници

¹²⁶ Филиповић, Таково, 257.

¹²⁷ Филиповић, Таково, 257; Јован Ердељановић, Стара Црна Гора, Српска краљевска академија, Српски етнографски зборник 39, Насеља и порекло становништва 24, Београд 1926, 309 - 325.

¹²⁸ Филиповић, Таково, 257.

Дмитрићи) славе Светог Алимпија, а пореклом су из колашинског краја. Вујићи су старином са Косова, а славе Светог Николу (једно њихово домаћинство касније од брусничких Лучића прихватило славу Томиндан).¹²⁹

Јаковљевићи

Јаковљевићи су породица у Брусници (област Таково). Њихова крсна слава је Свети Јевстратије (Јевстратијевдан). Ова породица је средином 20. века бројала 3 домаћинства у Брусници. Код Јаковљевића је очувано породично предање, да су „старином из ужичког краја“.¹³⁰

Породица Јаковљевић по мушкој линији представља огранак брусничког рода Мартиновића. Јаков, по коме је формирано презиме ове фамилије, био је син Обрена Мартиновића и Баба Вишње. По личном имену свог оца, Јаков се презивао Обреновић. Умро је у Брусници, 1811. године.¹³¹

Јаковљевићи су „преузели кумства која је имао кнез Милош у околини“. Сматра се, да је можда од ове породице био Петар Јаковљевић, који је био сахрањен у Семедражи 1813. или 1817. године. Исељених огранака брусничких Јаковљевића има у Крушевцу и Горњем Милановцу.¹³²

¹²⁹ Филиповић, Таково, 257.

¹³⁰ Филиповић, Таково, 257.

¹³¹ Милићевић, Кнежевина Србија 1, 324; Династије..., 90; Филиповић, Таково, 257.

¹³² Филиповић, Таково, 257.

Бруснички Јаковљевићи су, дакле, само једни од сродника династије Теодоровић – Обреновић по женској линији и никада нису припадали српском владарском дому.¹³³

Тошићи (Јешић, „Јашић“)

У Доњој Добрињи, у пожешком крају, живи фамилија Тошић. Она води порекло из племена Дробњаци у Црногорској Херцеговини. Крсна слава ових Тошића је Свети Ђорђе (Ђурђевдан). Двадесетих година 20. века, ова породица је бројала 23 домаћинства. Куће Тошића су биле тада лоциране „изван осоја, некако у средини поља око извора и сеоског језера“.¹³⁴

Забележене су и поједине психофизичке особине чланова породице Тошић. Аутор Љубомир Павловић је сматрао, да су они „мали, лепо, крупуљави, врло снажни Добрињци, пргави су, врло вредни, увек борци за првенство у селу, отимали су се да увек буду такви, па их у почетку устанка и налазимо као такве“.¹³⁵

У „Карађорђево време“ је од ове фамилије био кнез (сеоски старешина) Сава Јешић. У народном предању тога

¹³³ Филиповић, Таково, 257; Милићевић, Кнежевина Србија 1, 324; Династије..., 90.

¹³⁴ Павловић, Ужичка..., 89.

¹³⁵ Павловић, Ужичка..., 89.

краја је погрешно запамћено, да је он био „тетак“ (теча) српског књаза Милоша Теодоровића - Обреновића.¹³⁶

Наиме, Сава Јешић (у појединој литератури се наводи као „Јашић“) био је Милошев зет, односно муж његове полусестре по мајци, Стане. Према томе, један огранак рода Тошића – Јешића, потомство сеоског старешине Саве Јешића, представља сроднике по женској линији књаза Милоша Теодоровића - Обреновића.¹³⁷

Марјановићи (Маријановићи), Лучићи, Новковићи (Новаковићи) и Савићи

О пореклу Баба Вишње, мајке књаза Милоша Теодоровића – Обреновића, постоје различита мишљења. Према једном старом предању, забележеном у Брусници у Такову, она је била родом од тамошње фамилије Маријановић. Опширније је о пореклу ове породице говорено у одељку, посвећеном пореклу породице Теодоровић – Обреновић по женској линији.¹³⁸

Крсна слава породице Маријановић (Марјановић) је Свети апостол Тома, 19. октобра по новом календару (6. октобра по старом). У том месту је било 10 домаћинстава Маријановића, око 1950. године.¹³⁹

¹³⁶ Павловић, Ужичка..., 89.

¹³⁷ Дилпарић, 97 – 102; Династије..., 86, 90; Павловић, Ужичка..., 89.

¹³⁸ Филиповић, Таково, 257.

¹³⁹ Филиповић, Таково, 257.

Марјановићи су у сродству по мушкој линији са фамилијама: Лучић у Брусници (1 домаћинство), Новковић, Јовановић, Радовановић, Алемпић, Петровић, Филиповић, Теодоровић и Адамовић у Врнчанима.¹⁴⁰

Традиција, да су ове породице у сродству по мушкој линији са Нинковићима, Алемпијевићима и Сајићима (Спасојевићима) у Дићима у Качеру није утемељена, што сведоче новија генетичка истраживања.¹⁴¹

Са Маријановићима и Лучићима су били у сродству и изумрли Маријановићи – Бабовци у Брусници. Сматра се да су они били „од трећег брата“, али су, судећи по њиховом презимену, и они били потомци поменутог Маријана.¹⁴²

У харачком тефтеру Бруснице из 1832. године се помињу два домаћинства породице Марјановић. На челу првог од њих стајао је Јован Марјановић, који је уједно био и једини његов мушки члан. У време писања овог тефтера је био 24 године стар, односно, рођен је око 1808. године.¹⁴³

¹⁴⁰ Филиповић, Таково, 215, 257.

¹⁴¹ Бачко, Максимовић, 155 – 156, 231 – 233; Филиповић, Таково, 215, 257; Мил. Т. Ракић, Качер антропогеографска проучавања, Српска краљевска академија, Српски етнографски зборник 6, Насеља српских земаља 3, Београд 1905, 837.

¹⁴² Филиповић, Таково, 257.

¹⁴³ Радош Љушић, Ана Самарџић, Рудничка нахија 1816 – 1839, документа књажевске канцеларије, Горњи Милановац 1995. (у даљем тексту: Љушић, Самарџић), 168.

На челу другог домаћинства ове фамилије стајао је Марко Марјановић, тада стар 48 година (рођен око 1784. године). Са њим су живели, од мушких укућана, његов брат Вићентије (38 година) и син Маринко (22 године).¹⁴⁴

Маријановићи у Горњем Милановцу су пореклом из Бруснице. Преци су им се доселили у периоду од краја Првог светског рата до средине 20. века. Славе Светог апостола Тому, а око 1950. године их је било 5 домаћинстава у Горњем Милановцу.¹⁴⁵

Поменути сродници Марјановића, Лучићи из Бруснице у таковском крају, били су свештеничка породица. Занимљива је чињеница, да се код ове фамилије чува ракијски казан господара Јована Обреновића.¹⁴⁶

Сродници Марјановића, Новковићи (Новаковићи), представљају разгранат род у Врнчанима у Такову. Они се деле на: Јовановиће (6 домаћинстава средином 20. века), Радовановиће (3 домаћинства), Алемпиће (1 дом), Петровиће (1 кућа), Филиповиће (9 кућа), Тодоровиће (1 домаћинство) и Адамовиће (1 кућа).¹⁴⁷

Све ове међусобно сродне породице у Врнчанима славе Светог апостола Тому. Предак Адамовића је отишао „на мираз“ у врнчанску породицу Адамовић, од које је примио презиме. Према једном предању Новковића, у овај

¹⁴⁴ Љушић, Самарцић, 168.

¹⁴⁵ Филиповић, Таково, 273, 281.

¹⁴⁶ Филиповић, Таково, 257.

¹⁴⁷ Филиповић, Таково, 257.

крај су се доселила четири брата: Маријан, који се настанио у Брусници, Нинко, који је отишао у Диће, док су Новко и Филип остали у Врнчанима. Део предања, који се односи на фамилију у Дићима, није тачан, барем не по питању сродства по правој мушкој линији.¹⁴⁸

У време писања харачког тефтера Врнчана из 1832. године, род Новаковића се највероватније састојао од неколико домаћинстава. Једно од њих се може препознати у том тефтеру. На челу тог домаћинства стајао је Јован Новаковић, 58 година стар (дакле, рођен око 1774. године). Са њим су живели његови синови: Мелентије (22 године стар), Новко (15 година), Алексије (12 година) и Петар (8 година).¹⁴⁹

Савићи у месту Зуце под Авалом, у околини Београда, такође славе Светог апостола Тому. Ова фамилија се доселила у другој половини 19. века из Бруснице у Таково. Предак ове породице, који је дошао у Зуце, звао се Илија. Највероватније је био од тамошњег рода Маријановића - Лучића. Данас у Зуцама живе 2 домаћинства овог рода. Једно од њих је деведесетих година 20. века имало 2, а друго 5 чланова породице. Имају породични надимак Ере.¹⁵⁰

¹⁴⁸ Филиповић, Таково, 257.

¹⁴⁹ Љушић, Самарцић, 147.

¹⁵⁰ Риста Т. Николић, Околина Београда, Српска краљевска академија, Српски етнографски зборник 5, Населња српских земаља 2, Београд 1903, 1006; Миладин Николић Гија, Зуце село под Авалом, Библиотека „Хронике села“ 44, Београд 1996, 23.

Урошевићи

Према другом предању о пореклу Милошеве мајке Баба Вишње, она је била родом из Доње Трепче (Љубићка села, источно од Чачка), од фамилије Урошевић. О пореклу ове породице већ је било речи у одељку посвећеном пореклу династије Теодоровић - Обреновић по женским линијама.¹⁵¹

На овом месту ћемо само поменути, да Урошевићи у Доњој Трепчи славе Светог Димитрија (Митровдан) и да их је почетком 20. века било 20 домаћинстава у делу тог села, који се зове Орловац или Урошевићи.¹⁵²

Могуће потомство Милошевића по женској линији у Чачку

Свештеник Петар из Горње Добриње у пожешком крају, о коме је већ било речи у одељку о пореклу династије по мушкој линији, био је син попа Михаила, односно рођени стриц српског књаза Милоша. Петар је имао само једну ћерку. Она се удала у Чачак, али није поуздано утврђено, да ли је оставила потомство.¹⁵³

¹⁵¹ Р. Илић, 54.

¹⁵² Р. Илић, 53 – 54.

¹⁵³ Павловић, Ужичка..., 91 – 92.

ФОРМИРАЊЕ ДИНАСТИЈЕ ТЕОДОРОВИЋ – ОБРЕНОВИЋ

Од знатног утицаја на васпитање и развој Милоша Теодоровића – Обреновића, каснијег књаза Србије, имао је његов рођени стриц, свештеник Петар (Михаилов) Милошевић. Он је, како је запамћено, Милоша „извео и направио великим човеком уз његовог брата по мајци војводу Милана Обреновића“.¹⁵⁴

За време Првог српског устанка, један од истакнутих војсковођа био је Милан Обреновић, трговац из Бруснице у пожешком крају. Он је био полубрат по мајци Милоша Теодоровића – Обреновића, каснијег књаза Србије. Милан је, поред поменутог свештеника Петра Милошевића, имао значајан утицај на Милошев успон на друштвеној лествици током Првог српског устанка, односно до своје смрти (1810. године). По њему је Милош узео своје друго презиме, Обреновић.¹⁵⁵

Ипак, несумњиво је од пресудног значаја за настанак и развој династије Теодоровић - Обреновић била сама Милошева личност, односно његов карактер и његове способности. Чланове ове династије представљали су искључиво: књаз Милош, господар Јован, господар Јеврем и њихови потомци по мушкој линији. Њихове потомкиње

¹⁵⁴ Павловић, Ужичка..., 91 – 92.

¹⁵⁵ Нова енциклопедија у боји, II, Л – Ш, Вук Караџић, Larousse, Београд – Љубљана 1978. (у даљем тексту: Нова енциклопедија 2), 1290; Династије..., 86, 90.

удајом су постајале чланице других истакнутих, често племићких, а понекад и краљевских кућа.¹⁵⁶

Потомци осталих сродника књаза Милоша Теодоровића – Обреновића, укључујући и његову полубраћу по оцу (Радомира, Радисава и Радоњу) и полубраћу по мајци (Милана и Јакова) никада нису били чланови династије, па чак ни племићи. Неки од њих су били истакнуте личности, али не и припадници племићког сталежа. Исто се може рећи и за веома бројно потомство поменутих Милошевих сродника и његових даљих рођака.¹⁵⁷

Такође, Милошеви родитељи, као ни даљи поуздано познати преци нису били племићког сталежа. Све ово недвосмислено указује на стварање нове династије од стране књаза Милоша Обреновића – Теодоровића и његове браће господара Јована и господара Јеврема.¹⁵⁸

¹⁵⁶ Мала енциклопедија Просвета, Општа енциклопедија, друго издање, 2, М – Ш, Београд - Љубљана 1969 – 1970. (у даљем тексту: Мала енциклопедија 2), 205; Нова енциклопедија 2, 1290; Династије..., 86 – 92; Савремени свет, 38; Свет у експанзији, Илустрована историја света, Трећи том, Народна књига, Вук Караџић, Рад, Партизанска књига, Београд – Љубљана 1984. (у даљем тексту: Свет у експанзији), 360; Милићевић, Кнежевина Србија 1, 324 – 325; Алекса Ивић, Списи бечких архива о Првом српском устанку, књига XI – година 1813 Српска академија наука и уметности, Зборник за историју, језик и књижевност српског народа, Друго одељење – споменици на туђим језицима, књига XXI, Београд 1977, 419; Караџић, 37; Владимир Јовановић, Политични речник, Уједињена омладина српска, Нови Сад 1870. (у даљем тексту: В. Јовановић), 770.

¹⁵⁷ Династије..., 86 – 92; Милићевић, Кнежевина Србија 1, 322 – 325; видети и описе појединачних породица.

¹⁵⁸ Династије..., 91 – 92.

Милош је постао вођа Другог српског устанка 1815. године и потом „de facto“ владар Србије. Своју власт је утврдио различитим средствима, као што су: борба против Турака током устанка, гушење различитих побуна, бескрупулозна борба против опонената, дипломатија и поткупљивање турских званичника.¹⁵⁹

Печат књаза Милоша Теодоровића – Обреновића.

¹⁵⁹ Савремени свет, 38; Мала енциклопедија 2, 205; Нова енциклопедија 2, 1290; Династије..., 86; Свет у експанзији, 360; В. Јовановић, 770.

Порта је Милоша признала за врховног књаза Србије ферманом из 1820. године. Он, међутим, није био тиме задовољан, пошто је желео да постане наследни књаз. Ове Милошеве династичке претензије биле су у потпуности испуњене султановим хатишерифом из децембра 1830. године, када му је дата ова наследна титула.¹⁶⁰

У Хатишерифу из 1830. године се, под тачком 2. наводи: „Кнез Милош Обреновић по гласу берата који му је дат као награда за његову верност к мојој високој Порти, потврђује се у достојанству Баш – кнеза српског и то достојанство простире се и на наследнике у његовој породици“.¹⁶¹

У султанском берату, који је истовремено био дарован Милошу, још је опширније и знатно китњасте стајало образложење додељивања ове наследне титуле. Између осталог, у том документу је стајало следеће: „... Према чему наша је дужност и наше је право да сагласно законима наше велике царевине, назначивати све управитеље и старешине, да управљају земљом. Дужност и право пазити да се интриге, тиранија и буне угушују, да правосуђе и поредак царује свуда и свакад, ширећи на све стране њен благодетни уплив, и наша је царска воља да се

¹⁶⁰ Милићевић, Кнежевина Србија 1, 19; Нова енциклопедија 2, 1855; Мала енциклопедија 2, 834; Свет у експанзији, 360; Савремени свет, 38; Династије..., 86 – 88; Милован Миловановић, Државно право и начела спољне политике Краљевине Србије, Београд 1997. (у даљем тексту: Миловановић), 28.

¹⁶¹ Нил Попов, Србија и Русија од Кочине крајине до Св. Андрејевске скупштине, свеска I, Београд 1870. (у даљем тексту: Попов), 208.

српска земља као поданица наше високе Порте, користи благодјеjaњем потпуног поретка и потпуне безбедности. У тој цели ми смо изабрали најдостојнијег и најспособнијег човека да управља делима ове земље. Садањи њен кнез, владоац ове царске дипломе, истинити представник благородних хришћана, Милош Обреновић (да је сретан до гроба) наследствено ужива расположење нашег царског престола. Његова способност у управљању народом, а нарочито његова верност и оданост нашем 'августјејшем' лицу познати су целога свету, и на основу сведочанства нашега везира Хусејин паше, београдског губернатора, ми се надамо и верујемо да он неће никада скренути са пута законитог и благородног владања по коме је до сад ишао, и да ће и даље продужити своје верне услуге према нама. Па како је то у нашем достојанству чинити наше царске милости свима онима, који су дали позитивне доказе своје верности, - то наше царско благовољење треба да буде изјављено и према реченом кнезу. Према томе, а сагласно с нашим милостивим Хатишерифом од ове године, достојанство кнеза српског за сва времена остаје обезбеђено означеном имаоцу наше императорске дипломе. После његове смрти, достојанство кнеза прелази на његовог старијег сина, а од њега унука и тако оно остаје у његовој фамилији. У случају смрти ма кога од њих, наследнику ће бити одма послат нови берат наше високе порте. И тако то кнежевство, по нашој особитој милости, на свагда дарујемо поменутом кнезу и његовој породици, за потврду чега и издајемо ову царску диплому, која заповеда да баш кнез Милош Обреновић управља српском кнежевином по примљеним правилима, да тачно у свима приликама испуњава обавезе правде и верности, да нарочито поклони своју пажњу и своје бриге управљању

земљом, да чува и брани поданике, и уопште да тако ради, како ће га све власти и народ праведно поштовати као кнеза, кога је наша висока порта изабрала. Што се самог њега тиче, то нека следује гласу, што га упућује да буде покоран, одан и веран нашој високој порти, и чиниће од своје стране све што је нужно да испуни обавезе што су му нашом царском вољом стављене у дужност да не пропусти стављати у 'подножије' нашег престола сва она дела, која могу дати повода новим административним мерама. Напоследку у своме распоређењу и својој управи служиће се свима средствима, силе и власти које му даје његово званије. Осим њега нико други нема права да се меша у управљање делима кнежевине. Ово да се свима објави и да верују овом благородном и светом печату".¹⁶²

Након читања ових докумената пред окупљеним народом у Београду, „власт и значај Милоша“ били су потврђени и на други, симболички начин. Наиме, Хусејин паша, који је овом приликом био султанов представник, „огрнуо је Милоша ћурком... који је био сав извежен златом и украшен дијамантима“, у знак његове кнежевске власти над земљом и народом.¹⁶³

Митрополит је након тог чина, „са многобројним свештеницима“ у београдској Саборној цркви, извршио миропомазање новопроглашеног српског књаза, Милоша Теодоровића – Обреновића.¹⁶⁴

¹⁶² Попов, 211 - 212.

¹⁶³ Попов, 212 – 213.

¹⁶⁴ Попов, 213.

Тим актима је и у формално - правном смислу потврђен настанак српске династије Теодоровић – Обреновић. Султанов хатишериф из 1833. године је још једном потврдио ову Милошеву династичку титулу.¹⁶⁵

¹⁶⁵ Свет у експанзији, 360; Династије..., 88; Нова енциклопедија 2, 1855; Миловановић, 28.

ПИТАЊЕ НАСЛЕЂИВАЊА ПРЕСТОЛА
НАКОН УБИСТВА
КЊАЗА МИХАИЛА

Када је 29. маја 1868. године у Топчидеру код Београда био убијен књаз Михаило Теодоровић – Обреновић, угасила се права мушка линија књаза Милоша, не рачунајући ванбрачно потомство. Иначе, у ред владарског престолонаслеђа искључиво улази брачно потомство.¹⁶⁶

Због тога је српско књажевско достојанство наследио једини преостали мушки члан династије Теодоровић – Обреновић. У питању је био Милан син Милоша, сина господара Јеврема.¹⁶⁷

Озбиљнијих предлога, да након Михаилове смрти престо у Србији наследи неко од Милошевог директног потомства по женској линији практично није ни било. Само су се у једном тренутку намесници малолетног владара Милана Теодоровића – Обреновића, Јован Ристић и Миливоје Блазнавац, тајно договорили, да Устав Србије унесу одредбу, да ће Миланов престолонаследник бити Милошев унук (од ћерке Савке), барон Федор Николић. Међутим, већ наредног дана се Миланов тотор Стевча

¹⁶⁶ Миланков, 98; Династије..., 90, 93; В. Јовановић, 770.

¹⁶⁷ Династије..., 93 – 94; Миланков, 98; В. Јовановић, 770; Протоколи Велике народне скупштине, Београд 1868, 1 - 36.

Михајловић најодлучније успротивио тој идеји, тако да она није ни била изнета пред Скупштину.¹⁶⁸

Нико није чак ни узео у разматрање, да књажевску титулу тада наследи неко од далеких Михаилових сродника по женској или по мушкој линији, који чак нису ни били племићи, или чланови династије. Сви они се само збирно помињу у једном документу насталом након Михаилове погибије (остављени су им извесни дукати), за разлику од чланова династије, који су поменути појединачно. О овоме је већ било речи у поглављу о сродницима династије по мушкој линији.¹⁶⁹

За време владавине књаза (каснијег краља) Милана Теодоровића – Обреновића, у 10. члану Устава Књажевине Србије наводи се, између осталог: „Књажеско достојанство по старим народним закључењима пре 1839. године, која су утврђена и закључењима Свето - Андрејске скупштине од године 1858, као и велике народне скупштине, држане 20. јунија 1868. године и по гласу султанских берата и хатишерифа од године 1830. и 1868, наследно је у племену сада владајућег Књаза Милана М. Обреновића IV у мушком потомству из законог брака по реду прворођења и то најпре у правој линији, а кад у овој не би било наследника, онда наследство престола прелази на побочну линију, по истом реду прворођења“.¹⁷⁰

¹⁶⁸ Миланков, 99; Династије..., 90 - 91, 93 - 94.

¹⁶⁹ Живети у Београду 4, 132.

¹⁷⁰ Устав Књажества Србије проглашен на Петров-дан на великој народној скупштини држаној у Крагујевцу о Духовима 1869. године, Београд 1869. (у даљем тексту: Устав 1869), 5 – 6.

Краљ Милан Теодоровић – Обреновић.

У поменутом, 10. члану Устава још се, између осталог, наводи: „Но ако би садањи Књаз Милан без мушког потомства преминуо, онда прелази наследство престола србског на мушке потомке Књаза Милоша од кћери његових, тако, да народ србски од ових потомака бира себи за наследног Књаза онога, кога нађе да је најдостојнији. (...) А ако не би било мушких потомака од кћери Књаза Милоша, онда народ србски бира себи за наследног Књаза оног Србина, у коме има највише поверења...“¹⁷¹

¹⁷¹ Устав 1869, 6.

Дакле, не помиње се никакав посебан статус, нити било какво првенство потомака Баба Вишње по женској линији над осталим Србима, по питању наслеђивања књажевског престола Србије. Исто је стајало и у редовима једног од старијих Устава Србије, писаног 1835. године.¹⁷²

¹⁷² Устав Књажества Србије, Издао и заклетвом потврђен о Сретенској скупштини 1835. године, Крагујевац 1835, 5.

НЕСТАНАК ДИНАСТИЈЕ ТЕОДОРОВИЋ – ОБРЕНОВИЋ

Српска династија Теодоровић – Обреновић заувек је сишла са историјске сцене, убиством краља Александра и краљице Драге. Овај трагични чин одиграо се у Београду, у ноћи између 28. и 29. маја 1903. године.¹⁷³

Краљ Александар Теодоровић – Обреновић и краљица Драга нису имали деце, тако да је са њима нестао последњи преостали огранак ове династије, потомство господара Јеврема (брата књаза Милоша).

Легитимно потомство по мушкој линији друга два огранка ове династије, која су се формирала од књаза Милоша и господара Јована, већ је раније било нестало.¹⁷⁴

Потомство Милошеве полубраће по мајци (Милана и Јакова) никада није ни спадало у династију Теодоровић – Обреновић. У ову династију се чак нису убрајали ни потомци Милошеве полубраће по оцу (Радомира, Радисава и Радоње), иако би они свакако имали „првенство“ над потомцима полубраће по мајци, узевши у обзир српско обичајно право и мушку примогенитуру. Потомци ових Милошевих сродника током историје не само да нису имали, већ нису ни могли имати претензије на престо. Они

¹⁷³ Нова енциклопедија 1, 39; Мала енциклопедија 1, 33; Династије..., 98; Савремени свет, 192.

¹⁷⁴ Династије..., 90 – 91, 98.

чак нису ни припадали племићком staleжу (ни вишем ни нижем племству).

Биста краља Александра Теодоровића – Обреновића.

СРОДНИЦИ КАРАЂОРЂЕВИЋА

Теодоровићи – Обреновићи нису једина династија, која има сроднике који не припадају племићком сталежу и који никако не могу имати претензије на престо. Слична је ситуација, на пример, и са династијом Карађорђевић.¹⁷⁵

Међутим, нико од чланова породица сродних Карађорђевићима, колико нам је познато, није износио своје неутемељене династичке претензије, као што је то случај са појединим сродницима изумрле династије Теодоровић – Обреновић.¹⁷⁶

Данас у Србији живи већи број фамилија, које су са Карађорђевићима у сродству по мушкој линији. О њима је већ опширније писано у тексту „Сродници Карађорђевића“. На овом месту ће бити поменуто само пар породица, које су у сродству са овом српском династијом.¹⁷⁷

Маринковићи у Тополи су сродни са Карађорђевићима по правој мушкој линији. Они највероватније представљају потомство Карађорђевог рођеног брата, који се звао Маринко. Чланови ове фамилије

¹⁷⁵ Александар Бачко, Сродници Карађорђевића, текст на интернет презентацији „Породично порекло“, на адреси <https://porodicnoporeklo.wordpress.com/2015/10/19/%d1%81%d1%80o%d0%b4%d0%bd%d0%b8%d1%86%d0%b8-%d0%baa%d1%80a%d1%92o%d1%80%d1%92e%d0%b2%d0%b8%d1%9ba/> (у даљем тексту: Бачко, Сродници Карађорђевића).

¹⁷⁶ Бачко, Сродници Карађорђевића.

¹⁷⁷ Бачко, Сродници Карађорђевића.

славе старију славу Карађорђевића, Светог Климента. У Тополи су између два светска рата била 2 домаћинства Маринковића. Код њих је била очувана традиција о пореклу из Вишевца.¹⁷⁸

Карактеристично је то, да и друге породице које су по мушкој линији у даљем сродству са династијом Карађорђевић, славе ретку и специфичну крсну славу, Светог Климента. Међу њима су, на пример, фамилије: Гурешивићи у околини Бијелог Поља, Кузмићи у Мраморцу (потомци Карађорђевог стрица), Сарановци у Селевцу, Гитарићи у Добродолу и друге.¹⁷⁹

¹⁷⁸ Боривоје М. Дробњаковић, Јасеница, Српска краљевска академија, Српски етнографски зборник 25, Насеља и порекло становништва 13, Београд 1923. (у даљем тексту: Дробњаковић, Јасеница), 252 - 253, 362; Јован Ердељановић, Етнолошка грађа о Шумадинцима, Српска академија наука, Српски етнографски зборник 64, Расправе и грађа 2, Београд 1951. (у даљем тексту: Ердељановић, О Шумадинцима), 53; Бачко, Сродници Карађорђевића.

¹⁷⁹ Бачко, Сродници Карађорђевића; Дробњаковић, Јасеница, 252 – 253, 265, 323, 348 – 350, 362; Ердељановић, О Шумадинцима, 53; Милисав В. Лутовац, Бихор и Корита, Српска академија наука, Српски етнографски зборник 81, Насеља и порекло становништва 40, Београд 1967, 105, 107, 117; Тодор Радивојевић, Лепеница, Српска краљевска академија, Српски етнографски зборник 15, Насеља српских земаља 7, Београд 1911, 210 - 238.

НЕУТЕМЕЉЕНЕ ПРЕТЕНЗИЈЕ САМОЗВАНАЦА НА СРПСКИ ПРЕСТО

У најновијем периоду забележене су извесне парадоксалне појаве као што је „обнављање династије Обреновић“, која је, као што смо могли видети из изложених детаљних података, заправо нестала трагичном смрћу краља Александра Теодоровића – Обреновића, 1903. године.

У тим својим неутемељеним покушајима узурпације српског престола и стицања титула, поједини самозванци се позивају на судске пресуде о свом сродству са изумрлом династијом Теодоровић – Обреновић.

Нико не оспорава њихово далеко сродство са појединим члановима династије Теодоровић – Обреновић. Међутим, они су само једна од бројних породица, које су у неком степену сродства са овом изумрлом династијом.

Штавише, постоји више српских фамилија, које су у истом степену сродства са књазом Милошем Теодоровићем – Обреновићем. За разлику од самозваних претендента, те друге породице су сродне по правој мушкој линији са Милошем, а познато је да се у Србији и другим балканским монархијама, по обичајном праву, титула наслеђивала по мушкој линији.

Међутим, ни једна од тих породица, које су по мушкој линији сродне са српским владаром Милошем, не

претендује на титуле, нити на престо. То је сасвим логично, када се зна, да њихови директни преци, иако су били у сродству са овом српском династијом, никада нису били краљеви, ни принчеви, па чак ни племићи.

Уколико то важи за сроднике књаза Милоша по мушкој линији, онда ће још пре важити за сроднике по женској линији, односно по мешовитим женско – мушким линијама. Јер, не само да се по српском обичајном праву презиме и титула наслеђују по мушкој линији, већ је та линија само једна, а мешовитих женско – мушких линија има неупоредиво више.

Ево примера – у другој генерацији предака, свако од нас има четири претка – две деде и две бабе. Међутим, само је деда по оцу предак по директној мушкој линији. У наредној, трећој генерацији, имамо осам предака – четири прадеде и четири прабабе, али и даље само једног претка по правој мушкој линији – предеду, који је отац деде по оцу. Тај процес се наставља из генерације у генерацију, тако да у свакој наредној генерацији имамо двоструко више предака, али је опет само по један у генерацији предак по правој мушкој линији.

Чак ни породице, које представљају директно потомство по женској линији династије Теодоровић – Обреновић, односно потомство браће књаза Милоша, господара Јована и господара Јеврема, не претендују на српски престо, ни на династичко презиме. Иако су неке од ових породица племићке, а једна чак и краљевска, оне су своје племићки статус и презиме наследиле по правој мушкој линији.

Требало би се само осврнути на то, како Устав Књажевине Србије из друге половине 19. века решава проблем будућег наслеђивања књажевске титуле, након смрти књаза Милана Теодоровића – Обреновића. Престо би требало да наследе Миланови потомци по мушкој примогенитури, а уколико нестане његовог потомства по мушкој линији, било је предвиђено, да трон наследи неко од мушких потомака ћерки књаза Милоша. У случају њиховог нестанка, Устав је предвиђао, да титулу наследног књаза може добити било који Србин, кога народ изабере. Друго Баба Вишњино потомство се нигде не помиње, нити издваја од осталих Срба. Опширније је о овом проблему већ писано у претходним поглављима.

Међу династијама и међу племством постоје веома јасна и веома захтевна правила о стицању и наслеђивању титуле и престола. Самозвани претенденти на „престо Обреновића“ су веома далеко од испуњавања тих правила.

Чак је и сам српски књаз Милош био принуђен, да се повинује овим правилима. Као што је већ поменуто, иако је он у Другом српском устанку, 1815. године, постао „de facto“ владар Србије, прво је морао чекати султанову потврду титуле „врховног књаза Србије“, 1820. године. Тек 1830. године добио је султанов хатишериф и берат, којима је била потврђена његова титула „наследног књаза“.

Тиме је било заокружено и озваничено формирање династије Теодоровић – Обреновић, која се састојала од рођене браће Милоша, Јована и Јеврема и њиховог

легитимног потомства. Ова династија је нестала убиством краља Александра, 1903. године.

ЗАКЉУЧАК

Династија Теодоровић – Обреновић састојала се од: српског књаза Милоша, његове браће господара Јована и господара Јеврема, као и од њиховог директног легитимног потомства (са супругама). Формирање ове династије у потпуности је био заокружено султановим потврђивањем Милоша за наследног књаза Србије, децембра 1830. године.

Трагичном погибијом краља Александра Теодоровића – Обреновића и његове супруге краљице Драге, у ноћи између 28. и 29. маја 1903. године, неповратно се угасила ова српска династија.

Десетине породица, стотине домаћинстава, хиљаде људи, даљи су сродници нестале династије Теодоровић – Обреновић, по мушкој или по женској линији. Свако од њих има право и треба да са поносом истиче то своје далеко сродство, али нико од њих нема права, да претендује на владарске или принчевске титуле ове изумрле династије.

SUMMARY

Teodorović – Obrenović dynasty consisted of: Miloš – Prince of Serbia, his brothers Lord Jovan and Lord Jevrem, as well as their legitimate direct descendants (with their wives). Forming of this dynasty was completed, when Miloš was confirmed as a Prince of Serbia, by Turkish Sultan (in December 1830).

By tragic death of King Aleksandar Teodorović – Obrenović and his wife, Queen Draga (28th – 29th May 1903), this Serbian dynasty completely died out.

Dozens of families, members of hundreds of households, and thousands of persons, are distant relatives of extinct Teodorović – Obrenović dynasty, either by male, or by female line. Everyone of them can, and should be proud by their distant relationship with this dynasty, but non of them has the right to pretend to any of royal or noble titles of extinct Teodorović – Obrenović dynasty.

ИЗВОРИ

I Штампани извори и литература

1. Баранин Душан, Милан Обреновић краљ Србије, Београд 1977. (скр. : Баранин)
2. Бачко Александар, Белешке о везама између Срба и Руске Империје, Зборник за српску етнографију и историју, књига 7, Београд 2015. (скр. : Бачко, Белешке...)
3. Бачко Александар, Максимовић Драгиша, Родови који славе Светог Тому – генетичка и етнографска истраживања, Зборник за српску етнографију и историју, књига 5, Београд 2010. (скр. : Бачко, Максимовић)
4. Блинов С. И, Река времен, Эллис Лак, Москва 1996.
5. Босанац Милан, Просвјетин именованослов, Просвјета, Загреб 1984.
6. Босанска вила, бр. 12 – 13, Сарајево 1897.
7. Бранково коло, година IV, Сремски Карловци 1898.
8. Брокгауз Ф. А, Ефрон И. А, Энциклопедический словарь, том XXXI А, Статика – Судоустройство, Санкт Петербург 1901.
9. Веселиновић Андрија, Љушић Радош, Српске династије, Београд 2008.
10. Веселиновић Рајко Л, Грађа за историју Београда од 1806. до 1867, књига I, Музеј града Београда, Грађа за историју Београда, Београд 1965. (скр. : Р. Веселиновић)

11. Вуловић Данило, Књажевска канцеларија, Нахија Пожешка 1815 – 1839, Државна архива Н. Р. Србије, Грађа, Књига III, Београд 1953.
12. Гавриловић Славко, Грађа бечких архива о Првом српском устанку, Књига II (1811), Српска академија наука и уметности, Зборник за историју, језик и књижевност српског народа – II одељење, Књига XXIX, Одељење историјских наука – Одбор за историју српске револуције 1804 – 1830, Београд 1989.
13. Гавриловић Славко, Грађа бечких архива о Првом српском устанку, Књига IV (1813), Српска академија наука и уметности, Зборник за историју, језик и књижевност српског народа – II одељење, Књига XXXII, Одељење историјских наука – Одбор за историју српске револуције 1804 – 1830, Београд 1994.
14. Глас истине, година III, 1887.
15. Гласник Српског историјско – културног друштва „Његош“, књ. 71 – 72, 1994.
16. Грађа из земунских архива за историју Првог српског устанка, књига I, 1804 - 1808, Извори за историју Првог српског устанка, Издање Историјског архива Београда, Београд 1955. (скр. : Грађа из земунских архива 1)
17. Грађа из земунских архива за историју Првог српског устанка, књига II, 1809, Извори за историју Првог српског устанка, Издање Историјског архива Београда, Београд 1961. (скр. : Грађа из земунских архива 2)
18. Грађа из земунских архива за историју Првог српског устанка, књига III, 1810 - 1813, Извори за историју

- Првог српског устанка, Издање Историјског архива Београда, Београд 1969.
19. Грковић Милица, Речник личних имена код Срба, Београд 1977.
 20. Гроздановић Ђорђе, Описаније живота његове светлости владајућег књаза србског Милоша Т. Обреновића Првог, Београд 1859. (скр. : Гроздановић)
 21. Дилпарић Синиша, Вишња, родоначелник династије Обреновић, Зборник радова Народног музеја 22 – 23, Чачак 1992/93. (скр. : Дилпарић)
 22. Династије и владари јужнословенских народа, Интервју, специјално издање, бр. 12, Београд 16. јун 1989. (скр. : Династије...)
 23. Државни календар Краљевине Србије за годину 1901, Београд 1900. (скр. : Државни календар)
 24. Дробњаковић Боривоје М, Јасеница, Српска краљевска академија, Српски етнографски зборник 25, Насеља и порекло становништва 13, Београд 1923. (скр. : Дробњаковић, Јасеница)
 25. Душин Виктор Антон, Поповић Душан Ј, Племићке породице I, Војводина II, Нови Сад 1939. (скр. : Душин, Поповић)
 26. Ердељановић Јован, Братоножићи, Српска краљевска академија, Српски етнографски зборник 12, Насеља српских земаља 6, Београд 1909. (скр. : Ердељановић, Братоножићи)
 27. Ердељановић Јован, Етнолошка грађа о Шумадинцима, Српска академија наука, Српски етнографски зборник 64, Расправе и грађа 2, Београд 1951. (скр. : Ердељановић, О Шумадинцима)

28. Ердељановић Јован, Стара Црна Гора, Српска краљевска академија, Српски етнографски зборник 39, Насеља и порекло становништва 24, Београд 1926.
29. Живети у Београду, Документа Управе града Београда, књига 2, 1842 – 1850, Историјски архив Београда, Београд 2004.
30. Живети у Београду, Документа Управе града Београда, књига 4, 1868 – 1878, Историјски архив Београда, Београд 2006. (скр. : Живети у Београду 4)
31. Ивић Алекса, Списи бечких архива о Првом српском устанку, књига X – година 1812, Српска академија наука и уметности, Зборник за историју, језик и књижевност српског народа, Друго одељење – споменици на туђим језицима, књига XX, Београд 1973.
32. Ивић Алекса, Списи бечких архива о Првом српском устанку, књига XI – година 1813 Српска академија наука и уметности, Зборник за историју, језик и књижевност српског народа, Друго одељење – споменици на туђим језицима, књига XXI, Београд 1977.
33. Илић Радомир М, О Љубићким селима, Српска краљевска академија, Српски етнографски зборник 5, Насеља српских земаља 2, Београд 1903. (скр. : Р. Илић)
34. Илић Танасије Ж, Београд и Србија у документима Земунског магистрата од 1739. до 1804. године, књига I, 1739 – 1788, Извори за историју Београда и Србије у XVIII веку, Издање Историјског архива Београда, Београд 1973.

35. Имена свечара, ова књига важи само за Београд за 1895. годину, издање штампарије Петра К. Танасковића, Београд 1895. (репринт издање)
36. Јовановић Владимир, Политични речник, Уједињена омладина српска, Нови Сад 1870. (скр. В. Јовановић)
37. Јовановић – Стојимировић Милан, Силуете старог Београда, књига прва, Библиотека баштина, 26, Просвета, Београд 1987. (скр. : Јовановић – Стојимировић 1)
38. Јовановић – Стојимировић Милан, Силуете старог Београда, књига друга, Библиотека баштина, 27, Просвета, Београд 1987.
39. Караџић Стефановић Вук, Милош Обреновић књаз Србији, Будим 1828. (у даљем тексту: Караџић)
40. Крестић Василије, Петровић Никола, Протокол кнеза Милоша Обреновића 1824 – 1825, Српска академија наука и уметности и Архив Србије, Посебна издања, књига CDLX, Одељење историјских наука, књига I, Београд 1973. (скр. : Крестић, Петровић)
41. Куниберт Бартоломео Силвестар, Српски устанак и прва владавина Милоша Обреновића 1804 - 1850, Београд 1901. (скр. : Куниберт)
42. Лутовац Милисав В, Бихор и Корита, Српска академија наука, Српски етнографски зборник 81, Насеља и порекло становништва 40, Београд 1967.
43. Љубовић Енвер, Грбови племства Гацке и Лике, Ријека 2001. (скр. : Љубовић)
44. Љушић Радос, Самарџић Ана, Рудничка нахија 1816 – 1839, документа књажевске канцеларије, Горњи Милановац 1995. (скр. : Љушић, Самарџић)

45. Мала енциклопедија Просвета, Општа енциклопедија, друго издање, 1, А – Љ, Београд - Љубљана 1968 – 1970. (скр. : Мала енциклопедија 1)
46. Мала енциклопедија Просвета, Општа енциклопедија, друго издање, 2, М – Ш, Београд - Љубљана 1969 – 1970. (скр. : Мала енциклопедија 2)
47. Маринковић Прибислав Б, Великани, знамените личности цинцарског порекла у историји Срба, Београд 2005. (скр. : Маринковић, Великани)
48. Маринковић Прибислав Б, Цинцарски зетови и снаје, Београд 2006. (скр. : Маринковић, Цинцарски...)
49. Марковић Радосав, Књажевска канцеларија, Књига друга, Крагујевачка Нахија 1815 – 1839, Свеска прва 1815 – 1827, Државна архива Н.Р. Србије, Грађа, Књига V, Свеска 1, Београд 1954.
50. Миланков Владимир, Барон Федор Николић од Рудне, Темишварски зборник 3, Матица српска, Темишварски одбор, Нови Сад 2002. (скр. : Миланков)
51. Милићевић Милан Ђ, Додатак поменику од 1888, Слово љубве, Библиотека фототипских издања, Београд 1979. (скр. : Милићевић, Додатак поменику)
52. Милићевић Милан Ђ, Кнежевина Србија (I), Београд 1876. (скр. : Милићевић, Кнежевина Србија 1)
53. Милићевић Милан Ђ, Кнежевина Србија II, Београд 1876.
54. Милићевић Милан Ђ, Поменик знаменитих људи у српског народа новијега доба, Београд 1888. (скр. : Милићевић, Поменик)
55. Миловановић Милован, Државно право и начела спољне политике Краљевине Србије, Београд 1997. (скр. : Миловановић)

56. Милојевић Боривоје, Рађевина и Јадар, С.К.А, Српски етнографски зборник 20, Насеља српских земаља 9, Београд 1913.
57. Ненадовић Константин Н, Живот и дела великог Ђорђа Петровића Кара-Ђорђа, врховног војводе, ослободиоца и владара Србије и живот његови војвода и јунака, Београд 1884. (скр. : Ненадовић)
58. Николић Дејан, Сви владари Србије, Народна библиотека „Ресавска школа“, Деспотовац 1996.
59. Николић Дејан, Српске војсковође, Народна библиотека „Ресавска школа“, Деспотовац 2000.
60. Николић Миладин Гија, Зуце село под Авалом, Библиотека „Хронике села“ 44, Београд 1996.
61. Николић Риста Т, Околина Београда, Српска краљевска академија, Српски етнографски зборник 5, Насеља српских земаља 2, Београд 1903.
62. Нова енциклопедија у боји, I, А – К, Вук Караџић, Larousse, Београд – Љубљана 1977. (скр. : Нова енциклопедија 1)
63. Нова енциклопедија у боји, II, Л – Ш, Вук Караџић, Larousse, Београд – Љубљана 1978. (скр. : Нова енциклопедија 2)
64. Новаковић Стојан, Уставно питање и закони Карађорђева времена, Београд 1907.
65. Обрадовић Стојан, Живот и радња заслужних Срба из Окружија шабачког и подринског у Књажевству Србији у устанцима противу насиља турског од 1804. и 1815. године, Београд 1873.
66. Оштрић Горослав, Monumenta heraldica, Избор из хералдичке баштине Приморско – Горанске Жупаније, Ријека 2002. (скр. : Оштрић)

67. Павловић Љубомир, Ужичка Црна Гора, Српска краљевска академија, Српски етнографски зборник 34, Насеља и порекло становништва 19, Београд 1925. (скр. : Павловић, Ужичка...)
68. Палаузов С. Н, Румынския господарства Валахия и Молдавия в историко-политическом отношении, Санкт Петербург 1859.
69. Пауновић Маринко, Срби, биографије знаменитих, А – Ш, Београд 1998.
70. Попов Нил, Србија и Русија од Кочине крајине до Св. Андрејевске скупштине, свеска I, Београд 1870. (скр. : Попов)
71. Поповић Душан Ј, Војна граница, Војводина II, Нови Сад 1939.
72. Поповић Душан Ј, О Цинцарима, прилози питању постанка нашег грађанског друштва, Београд 1937. (скр. : Поповић, О Цинцарима)
73. Поповић Душан Ј, Срби у Војводини, књига трећа, од Темишварског сабора 1790. до Благовештенског сабора 1861, Матица српска, Нови Сад 1990. (скр. : Поповић, Срби у Војводини)
74. Поповић Радомир Ј, Протокол и регистар Шабачког магистрата од 1808. до 1812. године, Историјски институт, Извори за српску историју, књига 8, Историја XIX и XX века, књига 4, Београд 2010.
75. Протоколи Велике народне скупштине, Београд 1868.
76. Радивојевић Тодор, Лепеница, Српска краљевска академија, Српски етнографски зборник 15, Насеља српских земаља 7, Београд 1911.
77. Ракић Мил. Т, Качер антропогеографска проучавања, Српска краљевска академија, Српски

- етнографски зборник 6, Насеља српских земаља 3, Београд 1905.
78. Савремени свет, Илустрована историја света, Четврти том, Народна књига, Вук Караџић, Рад, Партизанска књига, Београд – Љубљана 1984. (скр. : Савремени свет)
 79. Свет у експанзији, Илустрована историја света, Трећи том, Народна књига, Вук Караџић, Рад, Партизанска књига, Београд – Љубљана 1984. (скр. : Свет у експанзији)
 80. Станисављевић Вукашин, Српска национална револуција у казивањима Вука Стефановића Караџића, Горњи Милановац 1987. (скр. : Станисављевић)
 81. Страњаковић Драгослав, Кнез Милош Обреновић, 1936. (скр. : Страњаковић)
 82. Томић Светозар, Бањани, Српска академија наука и уметности, Српски етнографски зборник 59, Насеља и порекло становништва 31, Београд 1949. (скр. : Томић, Бањани)
 83. Ћетковић Јован, Карађорђе и Милош 1804 - 1830, Војноиздавачки завод ЈНА „Војно дело“, Београд 1960.
 84. Устав Књажества Србије, Издан и заклетвом потврђен о Сретенској скупштини 1835. године, Крагујевац 1835.
 85. Устав Књажества Србије проглашен на Петров-дан на великој народној скупштини држаној у Крагујевцу о Духовима 1869. године, Београд 1869. (скр. : Устав 1869)
 86. Филиповић Миленко С, Таково, Српска академија наука, Српски етнографски зборник 75, Насеља и

порекло становништва 37, Београд 1960. (скр. :
Филиповић, Таково)

87. Христић Коста Н, Записи старог Београђанина,
Библиотека баштина 6, Просвета, Београд 1983.

II Подаци са интернет презентација

1. Бачко Александар, Сродници Карађорђевића, текст на интернет презентацији „Породично порекло“, на адреси
<https://porodicnoporeklo.wordpress.com/2015/10/19/%d1%81%d1%80%d0%b4%d0%bd%d0%b8%d1%86%d0%b8-%d0%baa%d1%80a%d1%92o%d1%80%d1%92e%d0%b2%d0%b8%d1%9ba/> (скр. : Бачко, Сродници Карађорђевића)
2. Бачко Александар, Старе београдске породице - Христић, текст на интернет презентацији „Породично порекло“
<https://porodicnoporeklo.wordpress.com/2015/10/22/%d1%81%d1%82%d0%b0%d1%80%d0%b5-%d0%b1%d0%b5%d0%be%d0%b3%d1%80%d0%b0%d0%b4%d1%81%d0%ba%d0%b5-%d0%bf%d0%be%d1%80%d0%be%d0%b4%d0%b8%d1%86%d0%b5-%d1%85%d1%80%d0%b8%d1%81%d1%82%d0%b8%d1%9b/>
3. <http://genealogia.grocholski.pl/>

БЕЛЕШКЕ О АУТОРИМА

Александар Бачко

Александар Бачко је писац, новинар и генеалог. Рођен у Београду, 15. августа 1972. године, од оца Владимира Бачка и мајке Зорице, рођене Цакић. Његове су ћерке Катарина Бачко и Јована Бачко. Александрова супруга је Драгана, рођена Грубор. Основну и средњу школу Александар Бачко је завршио у Београду, где је и студирао на Филозофском факултету (одсек историја).

Бачко је (Витез) Великог Кордона Краљевског и Хашемитског Ордена Бисера Краљевског Султаната Сулу (Филипински архипелаг) и Секретар Канцеларије овог Ордена, као и Асистент Представника Султаната Сулу у Србији. Носилац је руске Медаље Императорског Ордена Свете Ане и Бронзане Императорске Медаље „У спомен 400. годишњице Дома Романова 1613 – 2013“. Бачко је такође Наследни Витез Ордена Штита (Engabu) Краљевине Бунјоро – Китара (субнационална монархија у Републици Уганди), као и Подокружни Начелник (Omugomborozi) ове Краљевине за северну Србију - Београд и Војводину.

Лауреат је награда „Миле Недељковић“ за 2010. и „Небојша М. Крстић“ за 2015. годину. Носилац је Медаље „За допринос развоју генеалогичке и других посебних историјских дисциплина“ II степена (Руска генеалогичка федерација), као и руске козачке Медаље „Заштитнику земље руске – Александар Невски“.

Данас је, или је у прошлости био, члан већег броја професионалних, научних, монархистичких и других удружења, међу којима су: Менса Србије, Друштво за привредну историју (члан - оснивач), Удружење новинара Србије, Одбор за хералдичке и генеалогске студије „Центра за истраживање православног монархизма“, Друштво српских грбоносаца „Милош Обилић“, Извршни одбор Удружења „Краљевина Србија“, некадашње Удружење грађана „Српски деспот“ (био је и председник овог удружења), Удружење писаца „Поета“, Савез књижевника у отаџбини и расејању (СКОР), као и друге организације.

Суоснивач је и један од уредника „Зборника за српску етнографију и историју“. Уредник је сајта „Породично порекло“ и члан уредништва интернет презентација „Малешевци“ и „Српски деспот“. Био је један од идејних твораца и уредник прве српске интернет презентације посвећене генетичкој генеалогiji, „Српска ДНК“ (Serbian DNA).

До сада је Александар Бачко, као аутор или као коаутор, издао једанаест књига. У питању су монографије:

1. Мали Мокри Луг, Филозофски факултет у Београду, Одељење за етнологију и антропологију, Етноантрополошки проблеми – монографије, књига 28, Београд 2005. (стр. 1 - 187)
2. Жегар – порекло становништва, Филозофски факултет у Београду, Одељење за етнологију и антропологију, Етноантрополошки проблеми – монографије, књига 29, Београд 2005. (стр. 1 - 226)
3. Малешевци – род који слави Светог Игњатија, Удружење грађана „Српски деспот“, Зборник за

- српску етнографију и историју, књига 1, Београд 2007. (стр. 1 - 224)
4. Породице далматинских Срба, Удружење грађана „Српски деспот“, Зборник за српску етнографију и историју, књига 2, Београд 2008. (стр. 1 - 513)
 5. Из прошлости сентандрејских породица, Зборник за српску етнографију и историју, књига 3, Београд 2009. (стр. 1 - 248)
 6. Крупа и Голубић у Далмацији, Зборник за српску етнографију и историју, књига 4, Београд 2010. (коауторство са господином Вељком Кубатом; стр. 1 - 357)
 7. Родови који славе Светог Тому, генетичка и етнографска истраживања, Зборник за српску етнографију и историју, књига 5, Београд 2010. (коауторство са господином Драгишом Максимовићем; стр. 1 - 287)
 8. Беомужевић и Стапар код Ваљева – О појединим породицама тамнавског, подгорског и колубарског краја, Зборник за српску етнографију и историју, књига 6, Београд 2011. (коауторство са господином Милорадом Ћустићем; стр. 1 - 214)
 9. Белешке о везама између Срба и Руске Империје, Зборник за српску етнографију и историју, књига 7, Београд 2015. (електронско издање; стр. 1 - 209)
 10. Sultanate of Sulu – Notes from the past and present times, Belgrade 2015. (електронско издање; стр. 1 - 106)
 11. Дрљаче на Банији, Зборник за српску етнографију и историју, књига 8, Београд 2016. (коауторство са господином Живком Крчмаревићем; стр. 1 - 555)

Александар Бачко је аутор већег броја текстова, публикованих у различитим штампаним и електронским медијима. Међу њима су, на пример: „Сродници Карађорђевића“, „Порекло владике Николаја

Велимировића“, као и други радови. Поједина његова дела превођена су на: енглески, руски и француски језик.

Пише монографије и текстове о пореклу становништва и историјату насеља. Бави се истраживањима на пољима: етнографије, генеалогije, као и генетичке генеалогije.

Ђакон Хаџи Ненад М. Јовановић

Часни отац ђакон Хаџи Ненад М. Јовановић је рођен 13.(26) априла 1974. године Господње у Београду, од оца +Миодрага Б. Јовановића и мајке Љиљане В. Јовановић (рођ. Ђукић).

Потомак је вековима дуге свештеничке лозе Јовановића-Попова-Ђаковаца, која је, с колена на колена, дала 21 пароха селу Нишка Каменица. Најстарији познати предак му је свештеник Богдан и његов син, свештеник Јован Попов, који се помињу у отоманском попису Нишког кадилука из 1498. године Господње. У породичном генеалогском памћењу упамћени су, такође и његови преци: свештеник Јеленко Јовановић (курђуп); свештеник Иван Ј. Јовановић (аскурђел); свештеник Јанко И. Јовановић (курђел); свештеник Јован Ј. Јовановић (наврндеда) и протојереј Ђорђе Ј. Јовановић (чукундеда). Први, који је прекинуо вековну породичну свештеничку традицију био је прадеда, Живко Ђ. Јовановић, који је био последњи председник Државног савета Краљевине Југославије и први председник Врховног суда Демократске Федеративне Југославије, док су упокојио на дужности потпредседника Епархијског управног одбора Епархије Нишке. Деда, дипл.инж. Борислав Ж. Јовановић је, такође, обављао високе државне и привредне дужности, а именован је и Великим Добротвором Спомен-Храма Светог Саве у Београду, од стране Његове Светости Г.Г. Германа, Архиепископа Пећког, Митрополита Београдско-карловачког и Патријарха Српског.

Интересантно је и да је отац Ненад и по другој родословној линији, потомак још једне старе српске свештеничке лозе будући да је његов курђел био Високопечасни протојереј Живадин Милојковић, старшина Цркве Преноса Моштију Светог Николаја Чудотворца Мирликијског у Алексинцу, који је био и један од тројице представника Алексиначког округа на познатој Светоандрејској скупштини (од 30. новембра 1858. до 31. јануара 1859. године Господње).

Ђакон Ненад је ожењен др вет. мед. Јасмином С. Јовановић (рођ. Мијатовић), са којом има четворо деце: кћери Косару и Ксенију (2005) и синове Ђорђа (2007) и Константина (2012).

После завршене Основне школе „Ђорђе Крстић“ у Жаркову, завршио је правно-биротехничку Средњу стручну школу „Димитрије Давидовић“ у Земуну и дипломирао на Православном богословском институту при Православном богословском факултету Српске Православне Цркве, стекавши звање катихете. Након тога наставља школовање на Православном богословском факултету Университета у Београду на којем дипломира, стекавши стручно звање теолога.

По благослову Његове Светости Г.Г. Павла, Архиепископа Пећког, Митрополита Београдско-карловачког и Патријарха Српског, 2002. године Господње ступа на дужност вероучитеља, коју је обављао у више београдских школа, у Сремчици, Бановом Брду, Миљаковцу и Жаркову. Тренутно је вероучитељ у Основној школи „Љуба Ненадовић“ у Жаркову.

Рукоположен је 27. маја (9. јуна) 2007. године Господње у Капели Светог Апостола и Јеванђелисте Јована Богослова при Православном богословском факултету Университета у Београду, од стране Његовог Преосвештенства Г.Г. Иринеја, Епископа Аустралијско-новозеландског и Епископа-администратора Епархије за Аустралију и Нови Зеланд Митрополије Новограчаничке.

Од рукоположења до 1. (14) фебруара 2008. године Господње је био причислен Храму Светог Вазнесења Господњег у Жаркову, када је постављен на дужност хонорарног ђакона при Храму Светог Апостола и Јеванђелисте Луке у Кошутњаку.

Аутор је књиге: „Грбови, заставе и химне у историји Србије“ (Светигора, 2010), са благословом Његовог Високопреосвештенства Г.Г. др Амфилохија, Архиепископа Цетињског, Митрополита Црногорско-приморског, Зетско-брдског и Скендеријског, Егзарха Свештеног Трона Пећког, Мјестобљуститеља Трона Патријараха Српских и Администратора упражњене Митрополије Београдско-карловачке. Осим тога, аутор је бројних предговора, поговора и рецензија књигама других аутора (из домена националне и монархистичке мисли, духовне поезије, хералдике, вексилологије и др), великог броја чланака и радова у зборницима стручних радова, домаћој и иностраној штампи (стручној, периодичној, дневној...) и др. Осим на српском, поменути његови радови су публиковани и на руском, енглеском, француском и другим светским језицима.

Обављао је дужност првог директора Центра за истраживање православног монархизма (2002-2008), а на тој дужности се и данас налази (од 2016). Од оснивања Центра обавља и дужност председника Одбора за хералдичке и генеалошке студије Центра за истраживање православног монархизма. Такође, обавља дужности: хералда Кнежевске Лозе Српског Краљевског Дома Карађорђевића; капелана за Србију Краљевских Ордена Краљевског Дома Грузије; претставника Краљевине Бунјоро-Китара у Србији и претставника Краљевског Султаната Сулу у Србији, а члан је и сарадник бројних реномираних хералдичких, монархистичких и других удружења и тела из: Србије, Русије, Португала, Сједињених Америчких Држава, Уганде, Велике Британије, Филипина и др.

Носилац је бројних титула, звања, ордена, медаља и признања из: Србије, Кипра, Русије, Грузије, Шпаније, Аустрије, Филипина, Уганде, Етиопије, Израела, Турске, Боцване, Америке, Велике Британије, Аустралије и др. На овом месту посебно истичемо да је носилац следећих црквених признања: 1. Медаља Светог Николе од Халке, Свете Митрополије Принчевских Острва; 2. Комеморативна медаља Отварања Свете Саборне Цркве Светог Димитрија, Свете Митрополије Принчевских Острва (од стране Његовог Високопреосвештенства Г.Г. Јаковоса (Софрониадиса), Митрополита Принчевских Острва, Ипертимоса и Егзарха Пропонта); 3. Комеморативна медаља „Митрополит Лавр“ (од стране Његовог Високопреосвештенства Г.Г. Илариона (Капрала), Митрополита Источноамеричког и Њујоршког, Архиепископа Сиднејског, Аустралијског и Новозеландског и Првојерарха Руске Заграничне Цркве); 4. Златни Крст Свете

Епархије Боцванске - I Степена; 5. Златна медаља Свете Епархије Боцванске (од стране Његовог Преосвештенства Г.Г. Генедиоса (Станциоса), Епископа Габоронског и Боцванског) и 6. Патријарашка Грамата (од стране Његове Светости Г.Г. Иринеја, Архиепископа Паћког, Митрополита Београдско-карловачког и Патријарха Српског). Од многобројних високих световних признања издвајамо само следећа династичка одликовања: 1. Витез Ордена Свете Ане – III Степена (Императорски Дом Русије); 2. Витез Велике звезде Ордена Круне Грузије; 3. Витез Сенатор Великог знамена Ордена Свете Краљице Тамаре; 4. Витез Велики официр Ордена Орла Грузије и бешавне доламе Господа нашег Исуса Христа (Краљевски Дом Грузије); 5. Витез Великог Крста Ордена Светог Антонија (Царски Дом Етиопије); 6. Витез командир Краљевског витешког и војног реда Крила Светог Михаила (Краљевски Дом Португалије); 7. Витез Велики кордон Краљевског и хашемитског Ордена Бисера (Султански Дом Сулуа); 8. Витез Реда Светог Маврикија и Лазара (Краљевски Дом Италије); 9. Бронзана медаља за заслуге Свештеног константиновског реда Светог Георгија (Краљевски Дом Обе Сицилије)...

Ђакон Ненад течно говори енглески (Институт за стране језике у Београду, Виши II курс енглеског језика) и служи се руским језиком.

САДРЖАЈ

УВОД.....	8
ПОРЕКЛО ПОРОДИЦЕ ТЕОДОРОВИЋ – ОБРЕНОВИЋ ПО ПРАВОЈ МУШКОЈ ЛИНИЈИ	11
ПОРЕКЛО ПОРОДИЦЕ ТЕОДОРОВИЋ – ОБРЕНОВИЋ ПО ПОЈЕДИНИМ ЖЕНСКИМ ЛИНИЈАМА	18
ПОТОМСТВО КЊАЗА МИЛОША ПО МУШКОЈ ЛИНИЈИ.....	23
ПОТОМСТВО КЊАЗА МИЛОША ПО ЖЕНСКОЈ ЛИНИЈИ	26
ПОТОМСТВО ГОСПОДАРА ЈОВАНА ПО МУШКОЈ ЛИНИЈИ	31
ПОТОМСТВО ГОСПОДАРА ЈОВАНА ПО ЖЕНСКОЈ ЛИНИЈИ	32
ПОТОМСТВО ГОСПОДАРА ЈЕВРЕМА ПО МУШКОЈ ЛИНИЈИ	34
ПОТОМСТВО ГОСПОДАРА ЈЕВРЕМА ПО ЖЕНСКОЈ ЛИНИЈИ	39
СРОДНИЦИ ДИНАСТИЈЕ ТЕОДОРОВИЋ – ОБРЕНОВИЋ ПО МУШКОЈ ЛИНИЈИ.....	46

СРОДНИЦИ ДИНАСТИЈЕ ТЕОДОРОВИЋ – ОБРЕНОВИЋ ПО ПОЈЕДИНИМ ЖЕНСКИМ ЛИНИЈАМА	54
ФОРМИРАЊЕ ДИНАСТИЈЕ ТЕОДОРОВИЋ – ОБРЕНОВИЋ	64
ПИТАЊЕ НАСЛЕЂИВАЊА ПРЕСТОЛА НАКОН УБИСТВА КЊАЗА МИХАИЛА	71
НЕСТАНАК ДИНАСТИЈЕ ТЕОДОРОВИЋ – ОБРЕНОВИЋ	75
СРОДНИЦИ КАРАЂОРЂЕВИЋА	77
НЕУТЕМЕЉЕНЕ ПРЕТЕНЗИЈЕ САМОЗВАНАЦА НА СРПСКИ ПРЕСТО	79
ЗАКЉУЧАК	83
РЕЗИМЕ (НА ЕНГЛЕСКОМ)	84
ИЗВОРИ	85
БЕЛЕШКЕ О АУТОРИМА.....	95
САДРЖАЈ.....	104
САДРЖАЈ (НА ЕНГЛЕСКОМ).....	106

CONTENTS

INTRODUCTION	8
ORIGINS OF TEODOROVIĆ – OBRENOVIĆ FAMILY BY MALE LINE	11
ORIGINS OF TEODOROVIĆ – OBRENOVIĆ FAMILY BY SOME OF FEMALE LINES	18
DESCENDANTS OF PRINCE MILOŠ BY MALE LINE	23
DESCENDANTS OF PRINCE MILOŠ BY FEMALE LINE	26
DESCENDANTS OF LORD JOVAN BY MALE LINE	31
DESCENDANTS OF LORD JOVAN BY FEMALE LINE	32
DESCENDANTS OF LORD JEVREM BY MALE LINE	34
DESCENDANTS OF LORD JEVREM BY FEMALE LINE	39
RELATIVES OF TEODOROVIĆ – OBRENOVIĆ DYNASTY BY MALE LINE	46
RELATIVES OF TEODOROVIĆ – OBRENOVIĆ DYNASTY BY SOME OF FEMALE LINES	54
FORMING OF TEODOROVIĆ – OBRENOVIĆ DYNASTY.....	64

ABOUT INHERITANCE OF THE SERBIAN THRONE AFTER THE ASSASSINATION OF PRINCE MIHAILO	71
DISAPPEARANCE OF TEODOROVIĆ – OBRENOVIĆ DYNASTY	75
RELATIVES OF KARADORĐEVIĆ DYNASTY	77
BASELESS PRETENSIONS OF IMPOSTORS	79
CONCLUSION	83
SUMMARY	84
SOURCES AND LITERATURE	85
NOTES ABOUT AUTHORS	95
CONTENTS (IN SERBIAN)	104
CONTENTS	106

БАЧКО, Александар,

ЈОВАНОВИЋ, Ћјакон Хаџи Ненад М.,

Обреновићи (Теодоровићи - Обреновићи)
изумрла српска династија / Александар Бачко;
Ћјакон Хаџи Ненад М. Јовановић;
уредник протонамесник Немања С. Мрђеновић.

- Београд:

А. Бачко, Х. Н. М. Јовановић 2016. - 107 стр. :
илустр. ; 20 см.

На спор. насл. стр. :

Obrenović (Teodorović - Obrenović)
extinct Serbian dynasty.

Белешке о ауторима: стр. 95-103. - Напомене
и библиографске референце уз текст. -

Summary. - Библиографија: стр. 85-94.

ISBN 978-86-912425-7-2